

ЛАЗАР ГОГОВ

СИТНО-

БУРЖОАСКАТА

ИНТИМА НА ЈАСНА

КОТЕСКА

ВОВЕД

Пред нас е книгата на Јасна Котеска „Комунистичка интима“ во издание на Темплум, 2008 год., Скопје.

Повод да се напише книгата е повеќекратното апсење на нејзиниот татко и неговото неправедно и неморално судење и осудување на казни затвор од страна на државните органи. Поетот е осудуван за „дела“ за кои нема никаква основа да биде суден и во време кога тој не можел да направи такви дела – адолесцентна возраст за првото апсење и изнемоштеност и будно пратење за последното апсење. Јасна Котеска го искористува поводот да ја разгледа подетално „комунистичката идеологија“, но тоа го прави на погрешен начин и на погрешна адреса.

Погрешниот начин е тоа што Котеска ги просудува појавите чисто субјективно и површно, без било какво познавање на суштината. А погрешната адреса во просудувањето на една од најголемите идеи – комунизмот – не е според делата на авторите на таа идеја, туку според нивните епигони-наследници кои сите до еден се несвесни идеолошки агенти на буржоазијата. И исто така основна литература ѝ се пост(квази)марксистички теоретичари или критичари. Дури и еден Ленин. Зошто? Затоа што сите тие, почнувајќи со Ленин и завршувајќи со Фидел Кастро и Чавез, иако победуваат во вооружената борба со буржоазијата, во наредниот период – мирновременскиот – со стоковното стопанисување ја реставрираат буржоазијата и буржоаското стопанство и докажуваат дека залудно воделе борба, губеле во неа свои соборци и убивале „непријатели“ (класниот непријател се елиминира со промена на класниот систем а не со негова физичка ликвидација). А после неправедно осудувале „противници на социјализмот“. Ете затоа тие се неплатени агенти на буржоазијата.

Зборувајќи за револуциите на 19 век Маркс вели: „Пролетерските револуции, какви што се револуциите во 19 век, непрекинато се критикуваат самите себе, непрекинато се запираат во својот сопствен тек, се враќаат на привидно веќе постигнатото, за да почнат пак одново, без милост и темелно ги исмеваат половичностите, слабостите и мизерлакот на своите први обиди, се чини дека својот противник го фрлаат на земја само затоа, за од земјата тој да се напои со нови сили и уште посилен да се крене против нив, тие непрекинливо повторно се повлекуваат пред неодредената величественост на своите сопствени цели додека не дојдат до онаа положба кога секое враќање е невозможно...“ Меѓутоа револуциите на 20 век се разликуваат од револуциите на 19 век по тоа што претходните се војувани кога пролетаријатот сè уште не е класа за себе. Додека револуциите на 20 век се војувани во состојба кога пролетаријатот е свесен што сака, значи е класа за себе, поради што го прифаќа повикот на авангардата и масовно се вклучува во класната анти-фашистичката и анти-колонијалната борба и истите ги доведуваат до победа. Но, квази-комунистичката авангарда не познавајќи го доволно марксизмот упропастуваат сè.

Бидејќи „комунистите“, во секоја земја каде што беа на власт го обновуваа стоковното стопанисување, тие ги враќаа старите продукциони односи, односно го реставрираа капитализмот. Залудни беа сите апсења, судења и ликвидирања на сите „непријатели“ на социјализмот. Него го поништуваа самите „комунисти“. И тоа несвесно и од незнаење. Тука сета вина ја сносат: „теоретичарите на социјализмот“, политичарите и докторите на економски, политички, правни и филозофски „науки“, кои не ги познаваа елементарните научни вистини од марксизмот. Котеска во книгата не кажува ни збор за нив.

Од незнаењето на „мудреците“ страда и Јован Котески како малолетник. Очигледно неговите следачи, доставувачи –

макар и литерати, обвинители и судии немале елементарно познавање на поимот слобода на мислата. Ако јас мислам, но своето мислење не смеам да го искажам, значи јас не мислам, значи не постои слобода на мислата. Сите тие „патентирани бранители“ на „социјализмот“ имале во раце само власт која бездушно ја користеле против секого кој ќе искаже било каква мисла која не била во склад со нивната. Но, тоа не значи дека затоа треба да го осудуваме комунизмот, како што го прави тоа Котеска, туку врз основа на комунистичката наука да се разоткриваат самоповиканите диктатори од еден Ленин па до последниот општински секретар на комитет на СК (Сојуз на комунисти).

На стр. 14, авторката се прашува: „Каков човекот инженеринг бил потребен за да се воспостави оваа идеологија? Што значи ова? Што значела комбинацијата од комуњарство и таланечки менталитет во македонска верзија? Како било можно жртвување од волкави размени, зошто комунизмот го барал ова?“ Иако може релевантно и квалификувано да се одговори на сите тие прашања веднаш на почетокот, но ќе одиме до крајот на книгата за да се види што Котеска му замерува на нејзиното комуњарство, па тогаш ќе одговориме на горните прашања.

Стр. 18. „На 2 септември 1985 е уапсен и осуден на петгодишна робија. Обвинет е за илегална работа на уривањето на Југословенската федерација и за создавање на независна македонска држава...“ Монструозни обвинувања затоа што нема никакви докази за истите.

Факт е дека поетот Јован Котески е уапсен во 1985 год. на 53-годишна возраст и со обвинувања какви што се наведени во делото на Котеска. Но, факт е дека тоа не може да биде никаква основа за осуда на комунизмот што авторката се

обидува да го наметне уште во почетокот. Сето тоа: апсењето уште во 1948 год. на еден неполнолетен младинец, покасно неговото следење, повторно апсење итн. се само докази дека некој „клател врата да прима плата“, а не дека откривал вистински постапки кои повлекуваат казна. На авторката треба да ѝ биде јасно дека такви игри се „прават“ секогаш од разни „патентирани бранители на татковината“ или на „социјализмот“, но не и во комунистичкото општество. Според тоа, таа нема никаква основа да ја осудува комунистичката идеја.

Авторката ако читала нешто историја на француската буржоаска револуција од 1789 ќе најдела податок: „смртна казна се изрекува за секој непријател на револуцијата без докажување на неговата вина“. Дали и тие бранители на револуцијата биле комунисти?

За да се докаже дека убиствата, осудите и сите неправди кои се сторени во време 1945-1990 биле „злочин на комунизмот“, мора да се познава науката на комунизмот – марксизмот. Без тоа, сите обвинувања против комунизмот се само малограѓански дрдорења со кои се обвинува некој и нешто што воопшто не може да биде обвинувано.

Уапсениот во 1948 год. бил многу млад за да го познава марксизмот, но во 1985 ако го знаел ќе можел врз основа на него да се одбрани од обвинението на „комунистите“, одн. правниците, кои неосновано го обвинуваат. Во Маркс-Енгелсовите дела (МЕД) стои јасно: „Само делата покажуваат за што човек е способен и само врз основа на нив човек може да биде обвинуван и суден. Јас можам да искажувам мисли кои покажуваат злосторнички намери, но поради тоа не можам да бидам суден.“ Кажаното напред требало да го знаат правниците кои го судеа поетот, но и тие како и тој и авторката не гледале подалеку од носот.

Во секој случај сторена е неправда кон поетот и комунизмот во името на професијата и професиите кои не постојат во комунизмот – политичари, правници, безбедносни агенти и сета онаа банда која јаде леб без производствена работа. Тоа „патентираните бранители“ не смееле никако да го прават. Комунизмот се брани со подобар живот за сите луѓе, во духот на Марксовото „создавање на материјални услови кои владеештвото на буржоазијата го прават непотребно“ (МЕД, том 7, стр. 275, Просвета, Белград).

На стр. 24 и 25 авторката пишува за „паранојата“ на татко ѝ, констатирајќи: *„Паранојата не била параноја... сива војна не бил ирационален луксуз.“* Секоја власт ствара параноични поданици. Ете, денешната ствара масовен постојан страв кај сите граѓани дека ќе ги казни, ќе им прати извршители за неплатен данок, неплатена радиодифузна такса, неоткупено земјиште под зграда (!), неплатена рента и безброј други обврски кон државата. „Комунистите“ да беа комунисти ќе ги укинеа сите држави во земјите каде што беа на власт од Октомвриската револуција до 1990 година.

Со државата е како во Кафкиниот „Процес“. Само оставете ја и таа ќе си ја врши работата – ќе шпионира, ќе апси, ќе суди и ќе „работи“ сè она што не е работа само за да нејзините четири столба (војска, полиција, судство и чиновништво) имаат што да „работат“. Ете, ја тајната на државата! Залудни се сите заложби за правна држава, слобода на мислата и здружувањето, физичката сигурност, економското работење и сл. Посебно таму каде што буржоазијата не е доволно развиена. Или останала преголема „љубов“ од квазикомунистите кон „социјалистичката држава“, што е случај кај нас. Но, да ја следиме Котеска на која многу нешто од „комунизмот“ не ѝ е јасно.

На стр. 26 чудни илузии има Котеска дека во капиталистичките земји не се прислушкува, не се шпионира приватниот живот.

Ех, Јасна, Јасна! Таму се шпионира повеќе отколку во „социјализмот“. Таму постои државна безбедност, економска безбедност и приватни агенции за љубовна шпионажа. Во „социјализмот“ тоа беше само во „државната“ безбедност.

На стр. 28 Котеска зборува за „живејачката во која културата... љобарува љокорување на еден љиј културна амнезија.“ Ке ја прашаме Котеска како е можно да постојат професии во културата кога во комунизмот обврзно се спроведува укинување на разликата меѓу производствениот и непроизводствениот труд? Тоа Јаснините „комунисти“ не го беа спровеле. Исто така и професии: милиционери, правници, политичари... сета таа банда, почитувана Котеска, требаше да се губи како што социјализмот јакнеше. Но, бидејќи тој „социјализам“ не беше во духот на МЕД, тој ги имаше сите одлики на буржоаската држава, само во нешто поголем обем.

Понатаму: „Нема љакво нешто како логика на здравје, ред, разум.“ Има, има! Само треба да се познава. Уште во „социјализмот“ медицинарите требаше да ја спроведуваат Штампаровата дефиниција на здравјето како „потполна психичка, физичка и социјална благосостојба“. А тие тоа не го правеа. Исто и поповите требаше да постапуваат во склад со Исусовото „Бадијала примавте бадијала и давајте. Воскреснувајте мртви, чистете лепрозни, лечете болни“, но тие не го спроведуваа Исусовото. И политичарите требаше да го спроведуваат марксизмот (само од МЕД), но тие не го правеа тоа. Дојдено е време, почитувана Котеска, кога обичниот човек треба да знае повеќе од „мудреците“. А како е можно тоа, кога денеска преку комерцијализацијата на сè, тој е изолиран херметички од секаква можност за стекнување знаење?

Стр. 34. „Сагизмот на македонските љисаџели...“ е карактеристика на сите непроизводствени професии насекаде во светот. Сите тие постојат благодарееќи на даноците што

државата ги ограбува од производствените професии за да дели плати на „работниците во културата и безбедноста“ (израз на Кардељ).

Стр. 44. „Јован Трџеновски, Ѓорѓи Наумов, Михајло Маневски...“ што да каже човек?! Како такви „комунисти“ можеа да бидат „видни, јавни личности“ во „антикомунистичка“ Македонија? И уште: како може Стојан Андов, Петар Гошев, Тито Петковски и многу други од Јасниниот „комунизам“ да бидат политичари во капиталистичка Македонија? Дали увидувате, почитувана Котеска, дека капиталот воопшто не е избирлив во изборот на свои соработници и апологети? Дали знаете почитувана Котеска, дека српскиот градоначалник на Скопје во април 1941 ги пречекува бугарските окупаторски трупи и им ја предава целата шпионска мрежа која овие ја стават во своја служба. Со мали измени и дополнувања и „зголемување“ на ефикасноста. Гледате ли дека властите колку-годе да се непријателски соработуваат една со друга?!

Капиталот, без тапии, владееше и во „социјализмот“, тој владее со тапии и во капитализмот. Имајте го тоа на ум, почитувана Котеска, и нека не ве зачудува што „*иовџорно се акџивира целата машинерија*“. Таа машинерија, сè додека постои држава, е иста и функционира на ист начин. И истата постои „само заради приватната сопственост“ (Маркс). Затоа Маркс и Енгелс се за укинување на приватната сопственост над средствата за производство која вие, почитувана Котеска, сигурно ја одобрувате и браните. (Иако татко ви не бил сопственик на фабрика или земја.)

За полициската игра „бомбашка група“. Игрите на „безбедносните“ и „известувачките“ органи немаат крај сè додека некој јаде леб како професионалец во истите. Тие мораат неког да „следат“, неког да „организираат“, неког да „упропаат“ а што притоа страдаат сосема невини луѓе – тоа не е важно. Важно е да се оправда платата која се прима.

И да се стигне што повисоко на хиерархиското скалило. Да, почитувана Котеска, тоа е „логиката“ на непроизводствените професии. Па и на литератите.

На стр. 48 и 49, авторката зборува за „исџовесџ на џоеџоџ“ и „сиџниџе калкулациџ“ на колегата, што ќе добие од тоа кога ќе го пријави во „безбедносната“ служба. Тоа зборува за психозата створена во општеството од политиката на агентурните служби да секој кој соработува со нив, котира подобро во професијата и може да смета на поголема перспектива. Перспектива градена на бескарактерност, нечовештина, подлост и полтронство. Така е тоа во секој систем кој се базира на пари – некаде поприкриено, некаде поотворено, но секаде е исто. Сетете се само колку агенти пребегнаа од Исток на Запад и обратно.

Стр. 49. „Сисџемоџ во Македонија засџанал на неодрегено време...“ Во претходниот став е кажано дека системот базиран на пари создава нелуге, злосторници, шпиони, подледи. Стоковното стопанисување со своите инструменти – понуда и побарувачка – го овековечува капитализмот. Нека размисли секој и ќе го увиди тоа. Зголемената понуда на стоки предизвикува пад на цените. А тоа пак го смалува профитот и влијае на смалувањето на понудата. Од друга страна, зголемената побарувачка предизвикува пораст на цените и зголемување на понудата. И пак сме на почетокот. Тоа е капиталистичко *perpetuum mobile*. Има вртење во круг, но нема развој. Ете зошто „системот застанал“ не само во Македонија, туку и во цел свет.

„Социјализам“ нема веќе 20 години. Па, дали состојбата е подобра? Не, почитувана Котеска. Состојбата е „подобрена“ само во наоружувањето и војувањето. А, тоа е детинштина: „Јас имам пиштол“. „А јас имам автомат“. „Ама јас имам снајпер“. Тоа ли е разговор на возрасни кои рефлектираат да бидат лумени и лидери. А, фактички тоа се случува. „Јас ти ги срушив кулите

близначки, бидејќи западот е легло на расипаност“. „Да, ама јас ќе те најдам и убијам“. Идиотизам до идиотизам.

Никој „одгоре“ ниту може ниту сака „да одлучи да биде поинаку“ (стр. 49), бидејќи интересите на тие „горе“ се дијаметрално спротивни на интересите на тие долу. Вие, почитувана Котеска, изгледа капитализмот го сметате за безконфликтен и своите напади ги насочувате само против „социјализмот“ (Прочитајте ја само „Црната книга на капитализмот“, 1998).

„Патриотизмот е буржоаско чувство“, вели Маркс. Тоа произлегува од фактот дека „работниците немаат татковина“, констатиран во Комунистичкиот манифест.

„Комунистичкиот свет е иако збиен што во него никој не може да побара или да добие помош“, вели Котеска на стр. 50. И покрај користената литература од 146 дела и досието на татко ѝ како темел на книгата авторката не знае што е комунизам. Кафка не живеел во социјализам, па создал дела кои се одраз на односите во кои живее. Значи, не е социјализмот причина за онечовечувањето на човекот, туку тоа е капитализмот со сите свои форми (почнувајќи од класичен либерализам, прудонизам, ленинизам и завршувајќи со фашизам и неоколонијализам, одн. глобализација).

Авторката не ги разликува комунизмот и ленинизмот, како вид на буржоаски социјализам – спротивен на Маркс-Енгелсовото учење – поради што манифестира исти форми на уништување на човекот како и капитализмот.

„Материјалната ситуација им е многу лоша и имаат многу долгови“, се вели во белешката од досието на поетот, која ја цитира Котеска. Но, никој не знае дека стоковно-паричното стопанисување е таков систем кој продуцира задолженост на мнозинството население. Во случајов се работи за човек од интелектуалната елита, кој не можел да заработува поради неоснованата затворска казна. Но, и тој е само дел

од презадолженото население. И тоа во деветтата декада од 20 век, кога „социјализмот“ веќе е пред рушење поради многубројните штрајкови и демонстрации на работниците.

Стр. 64. „*Нашиџе и џо кафаниџе огаџ да слушааџ џакви разџовори, од џука леб вагаџ*“. Што рекол народот „Ако коза лаже, рог не лаже“, еве го признанието од уста на заинтересираниот „безбедњаќ“ на кого не му е ни до безбедноста на системот ниту до „власта на пролетаријатот“ (!), туку да си го „оправда“ лебот што го јаде. Напред е кажано дека во комунизмот не постојат безбедносни структури, бидејќи се спроведува марксистичкото укинување на старата општествена поделба на труд по кое се укинува и разликата помеѓу мануелниот и интелектуалниот труд. По тој принцип не постојат професии политичари, правници, филозофи, економисти, новинари, писатели... ако почнеме тоа да ѝ го зборуваме на Котеска, таа веднаш ќе каже: „Не може така“. Да, „не може“, ете тоа го вели и „безбедњаќот“ кој од бесмисленото шетање на панталоните и пратење на потполно безопасен човек, составува извештаи и „си го вади лебот“.

„*Суџџинаџа на целоџо усџројсџво на сисџемотџ е дека...*“ (стр. 65) иако победија „комунистите“ во НОВ, тие ја задржаа старата општествена поделба на труд, со задржувањето на стоковното производство. Задржувањето на старата материјална база репродуцира и стари општествени односи. Зарем власта пред 1941 не ги апсеше, осудуваше и ликвидираше сите кои ќе беа обвинети за „комунистичка“ пропаганда? Дури беше забранувано и да се читаат МЕД. И што е разлика меѓу „комунистичката“ и капиталистичката власт? Нема разлика, освен во нијансите кои не се битни.

Сето тоа „социјалистичко“ џубре од безбедносни служби не требаше да постојат како професии. А, кога веќе постоеја тие, после „теоретичарите“ на марксизмот требаше да бидат втори кои мораа да го познаваат марксизмот и дури тогаш

да проценуваат што и кој е опасен за социјализмот. Вака, залудно јадеа леб. „Трла баба лан да јој прође дан“, што би запеал Жељко Бебек (Бјело дугме, Сараево).

За судската фарса и „социјалистичката“ правда (стр. 66 и 67) нема што да се коментира. И правниците, како и „безбедњаците“, не го штитеа системот и правдата, туку својот леб и положба. И тие не требаше да постојат во „социјализмот“, ако тој беше научно конципиран, односно беше комунизам.

„Дали македонскиот писател не знаел да напише книга што ќе биде забранета“ (стр. 71). Да, не знаел. А, толку многу имало да се пишува за изневерените надежи, поништената победа на пролетаријатот, залудно погинатите во војната, за слободата на творештвото, за слободата на мислата, за демократијата, за комунизмот, а не за ленинизмот и титоизмот. Но, „македонскиот писател не знаел да напише таква книга што ќе биде забранета“, бидејќи не го познавал марксизмот.

Стр. 71. *„Резолуцијата за осуда на комунистичката идеологија и доктрина на советот на Европа бр. 1481 од 2006 година... Шекспировите на Ивица Боцевски „Соочување со сеништите на миналото“ и на Никола Гелевски „Светот на сеништите и усаниите““* се само докази дека ни Советот на Европа, ни Ивица Боцевски, ниту Никола Гелевски-Коља знаат нешто за комунизмот. Како да не каже човек дека Карел Чапек не е во право со неговата мисла: „Најголема опасност за денешницата се учените глупаци“. Да се напаѓа нешто, а да не се знае ништо за него, зарем не е тоа бесмислено?

Напишани се безброј книги против „комунизмот“, ете, Советот на Европа донесува дури и „Резолуција за осуда на комунистичката идеологија и доктрина“, а никој со ништо не докажува дека сите земји кои се декларираа за „комунистички“ беа навистина такви.

Секој кој ги читал МЕД, од секој прочитан ред ќе види дека марксизмот нема ништо заедничко со квази-социјализмот од 1921¹ до 1990 на неговата пропаст секаде во светот. Не се разликува ништо од пропаднатиот квазисоцијализам ни постоечкиот во НР Кина, Виетнам, Северна Кореја, Куба, Венецуела, Либија, Боливија. Ова тврдење е поткрепено со несоборливи логички и историски факти. Но, тоа сега нема да го докажуваме. Некои се напред изнесени како укинувањето на старата општествена поделба на трудот. Понатаму, каде што постои општествена сопственост над средства за производство не се произведуваат стоки, па соодветно нема ни пазар ни цени ни било која категорија на политичката економија. Досега во историјата не се случило да се врати првобитната заедница по пропаста на робовладеството, тоа по феудализмот, а овој по капитализмот. Како може сега по пропаста на социјализмот да се врати капитализмот кога не постоел никаков оружен конфликт меѓу квазисоцијализмот и капитализмот? Тоа се наивни дрдорена кои не можат да издржат никаква критика.

Стр. 74. „Некој може да ѝосака да убие некојо“. И тоа денес кога „демократијата“ и „евро-атлантската интеграција“ се топ-теми на ова општество. Навистина детски аргумент!

„Како научник“ (стр. 76) не можете да решете ниту еден проблем во општеството ако не го познавате марксизмот. Досегашната пракса покажа дека марксизмот не го познавале ниту го применувале и најголемите „комунисти“ од калибарот на еден Ленин, а не разни осудувачи на „комунизмот“.

„Историјата да не се ѝовшорува“ (стр. 77). Штом се повторува начинот на производството (стоковно), ќе се повторува и

1 Во 1921 година Ленин ја конципира новата економска политика на СССР врз основа на категориите на политичката економија на капитализмот и со тоа практично го поништува социјализмот во зародиш.

историјата. Тоа го покажа квазисоцијализмот. Тоа ќе го потврди и Венецуела.

Очигледно е дека „архивиите на безбедносните служби треба да бидат оворени во јојнолнос“. Чудно е што некој може да го спречува и денес отворањето на безбедносните архиви, 20 години по пропаѓањето на квазисоцијализмот и владеење на капитализмот. Кој ли тоа може, кој ли му овозможува и зошто? Очигледно и овој антикомунистички систем покажува многу „комунистички“ манири.

Стр. 82. „Истовремено оворање на СИТЕ досиеја за СИТЕ“ не обезбедува слобода „јублицитиите да можат и треба да иишуваат“. Слобода на творењето се обезбедува само ако тоа не е професија на творецот. Тоа го докажуваат нашите и светски најголеми писатели, поети, филозофи. Спиноза по професија бил брусач на леќи за оптички инструменти. Џек Лондон бил морнар, рудар, трагач по злато... Змај, Кронин, Чехов и многу други биле лекари. Ристо Крле бил кондурација. Јозеф Беме – филозоф-мистик, исто така бил кондурација. И токму затоа, што не биле професионалци створиле ремек-дела во литературното творештво.

„Социјалистичките“ законодавци ако биле комунисти никогаш во кривичниот закон немало да инсталираат параграфи за кривична одговорност за навреда на јавна личност и вербален деликт, бидејќи тоа не се деликти. Може некој да зборува навредливо за јавната личност, но ако тој не ја видел таа јавна личност не може и да ја навреди. Може некој да зборува против комунизмот, но тој не може никако да одговара за тоа. Според тоа, секое апсење и судење на лица за такви „деликти“ е кривично дело од страна на органите на власта против слободата на изразување на таквото лице.

Стр. 92. „Нацизмот уби 25 милиони.. а комунизмот околу 100“. Аристотел вели: „Нема ништо пострашно од вооружена

неправда“. Си земаме слобода да го дополниме: „Пострашно од вооружена неправда е вооружено незнаење на власт“. Ленин, иако завршил правен факултет, во споредба со Маркс и Енгелс е џуџе кој ништо не разбира. А, кога ќе се проанализира неговата НЕП ќе се увиди сета негова глупост како „прв кој го спровел марксизмот во пракса“. Хитлер – незавршен средношколец, вообразен уметник и необјаснив непријател на комунистите и Евреите, целата своја енергија ја насочува на уништување на споменатите две групи како „причина за пораз на Германија во Првата светска војна“. Што тој Хитлер има човечко во себе?! И Сталин исто така – со завршено средно попско училиште, со тек на околностите се наметнува за водач на „првата социјалистичка земја“. Што можел да знае тој од марксизмот? И поради грешките на Ленин и Сталин се напаѓаат Маркс и Енгелс кои воопшто не се виновни.

Ленин и Сталин потсетуваат на луди инженери кои начуле нешто за градењето, се обидуваат да направат нешто и откога ќе успеат во тоа, го рушат изграденото до темел во обид да ја покажат цврстината на градбата. И кај двајцата го нема она логично објаснување и докажување на општествените појави и процеси, поткрепено со историски податоци, како што тоа го има кај Маркс и Енгелс. И како може некој да си дозволи после тоа да го напаѓа комунизмот идентификувајќи го ленинизмот, сталинизмот и фашизмот?! Тоа е замена на мотивите поради недоволно познавање на фактите. Тоа е исто како кога неискусен пубертетлија ќе падне во рацете на рутиниран травестит па поради тоа свое „прво љубовно искуство“ ќе ги замрази сите жени за цел живот.

Додека фашизмот е плод на буржоазијата која се обиде преку него да го уништи Советскиот Сојуз уверена дека тој е социјалистички, ленинизмот и сталинизмот се неуспешни обиди за преобразување на општеството, поради недоволното познавање на марксизмот. Колку се виновни „комунистите“ за

навидум 100 милиони жртви, толку се виновни и капиталистите (а според Црната книга на капитализмот, издадена во 1998, за 300 милиони жртви) што во својата заслепеност не увиделе дека нема комунисти.

Општествените „научници“ и истражувачи, како Јасна Котеска, ќе направат добро за своето научно реноме, ако го простудираат „комунизмот“ и го споредат со Маркс-Енгелсовите научни анализи, па да увидат каде е грешката, а не неосновано да се расфрлаат со податоци со кои ништо не докажуваат. Ако комунизмот е поцрн од фашизмот, мора да се запрашаме која е иднината на човештвото? Капитализмот! Ама ајде луѓе, не рефлектирајте дека сте објективни аналитичари, кога не ја познавате науката за комунизмот – марксизмот!

Маркс вели: „Побуната и револуцијата се разликуваат“. Пропаѓањето на квазисоцијализмот може да се сфати само како неуспешна побуна против капитализмот. Креаторите на таков социјализам биле само ултра-леви буржоаски бунџии кои го искористиле авторитетот на Маркс и Енгелс, но воопшто не се запознале со нивните научни дела.

„Жрџвиџенакомунизмоџ“ (стр.92-94) се жртва на капитализмот. „Сџалин“ ако „извезол 18 милиони квинџали жиџо во 1933“ (стр. 94) тоа е направено во рамките на капиталистичкото тргување и остварување на „девизен прилив“. Уште во 18-ти век – иако се умира од глад во Русија – таа извезува жито во Англија. Сталин не постапува никако поинаку отколку дотогашните руски цареви. Тоа е данокот на минатото и вистината што ни ја кажува Маркс со мислата „Традициите на сите мртви генерации го притискаат како мора мозокот на живите“ (МЕД, 11/91).

Почитувана Котеска, разгледајте ги само том 34 и 35 од делата на Ленин во 40 тома на македонски и ќе видите тој не само што е „оптоварен со традициите на сите мртви генерации“,

туку дека неговиот мозок е ѓубриште на сите малограѓански идеи за трговијата и парите. Необјасниво е како можело тоа да му се случи на водачот и креаторот на „првата победничка револуција на пролетаријатот“?! Тоа може да се сфати само во рамките на неговото непознавање на марксизмот и неговото отфрлање на истиот во моментите кога требало да се примени доследно.

За cigarите „Беломорканал“ (стр. 93). Ништо изненадувачко! Новопечените капиталисти се многу „инвентивни“, а ни старите не се полоши. И во таа смисла не изненадува ништо што се користат сите сувенири од „комунизмот“ за стекнување профит.

На стр. 95, авторката увидува дека „моралниџе избори биле можни, особено меѓу инџелекџуалциџе“ и дека „инџелекџуалциџе се најчестџо служџи на државиџа и се џарично зависни од неа. Тие се исџурена рака на машинериџа...“ Иако изгледа малку банално, но ќе потсетиме и по трет пат дека за да не биде така, за да не просперира некој на туѓата неволја, марксизмот учи за укинување на старата општествена поделба на труд... Што тоа не е спроведено, виновници се „научниците“ од економијата, политиката, правото, филозофијата и сите оние мртви општествени дејности кои служат само за ухлебение на тие дејци но немаат никаков општествен позитивен ефект. Сите тие трошат за живот од материјалното производство, а ништо не придонесуваат за него. Токму таквата нивна положба во општеството ги принудува да бидат „соработници“ на тајните служби. Со тоа задоволуваат извесна своја суета за „успешност“ во работата и ги отстрануваат лицата кои им „конкурираат“.

„Масовноџо злосџорсџиво“ се случува и денес, почитувана Котеска. САД имаат највисока смртност на новороденчиња, СИДА-заразени, несреќи на пат, труења од пестициди, убиства, пријавени силувања, апсења и производство на штетни

материјали, што е повеќе од Швајцарија, Јапонија, Данска, Норвешка, Германија, Австрија, Франција, Финска и Канада (Светска банка, Извештај за развој, 1994). Сега, со само 5 пати повеќе популација од Италија, САД има 150 пати повеќе деца во притвор (UNICEF).

Масовното злосторство кое го направи и уште го прави капитализмот немаше да се случи ако интелектуалците го запознаеја малку подобро марксизмот. Поедини интелектуалци, свесни за стравотиите и грозотиите од Првата светска војна, застапаа на страната на „социјализмот“. Да го знаеја марксизмот ќе увидеа дека нема социјализам, бидејќи Ленин го беше поништил...

Со марксизмот работите се такви што тој овозможува кристално јасно согледување на појавите и процесите во општеството. Да не го докажуваме тоа апстрактно, со препишување на Маркс & Енгелс за сè она што тие го анализирале, ќе го изнесеме конкретниот случај. Дури со постепеното проучување на МЕД се дојде до сознание дека „социјализмот“ не е она за што се прикажува. И во таков случај сознанието од МЕД му дава сила на човек да се спротивстави на секако самоволие или незнаење кое рефлектира да биде релевантно. Од порано стекнатите симпатии за Ленин исто исчезнаа откако се увиде дека ленинизмот не е кохерентен со марксизмот. Пред марксизмот се рушат сите авторитети кои се базираат на незнаење. Тоа не значи дека марксизмот е за измена на историјата, туку дека секој креатор на историските настани треба да биде објективно објаснет.

Разбирлив е гневот на Котеска за страдањето на татко ѝ, но не е разбирлива омразата кон комунизмот. „Феноменот“ на приватниот интерес на агентите и „интелектуалците“ околу татко ѝ – го уништуваат животот на поетот. Но, за сето тоа треба да се даде точен наод и преземе соодветна терапија такво нешто да не се случи повеќе. А, ќе се случува сè додека

општеството е поделено на потчинети и господари, на робови и владетели.

На стр. 98, Котеска го цитира правилно Масимо Фини кој очекува дека „источниџе земји нема ѓросџо да џо ѓовџораџ каџиџализмоџ“. Но, во толкувањето на стр. 99, Котеска го отфрла тоа. Фини со право очекува комунистите да „не го повторат капитализмот“, но тој не знае дека „комунистите“ не се комунисти. Понатаму на стр. 99 исто, Котеска не ги разгледува суштинските појави. На стр. 100, таа вели: „Заџагоџ џо сакаше комунизмоџ заџоа шџо ѓој беше желба на Ленин. Иџокоџ џо сакаше каџиџализмоџ заџоа шџо ѓој беше соноџ на Вилсон“. Западот никогаш не го сакал комунизмот. Се разбира, неосновано. И во тоа несакање на комунизмот тој презеде сѐ што е можно да го уништи. И глупаците од Запад не гледаат дека Ленин им ја исполни желбата одамна, па во антикомунистичката хистерија си дозволуваат уништување на луѓе кои немаат ништо заедничко со комунизмот (Брачниот пар Розенберг, атомски физичари). **Дали може Котеска да ја спореди судбината на семејството Котески со судбината на Розенбергови?**

Запад го дозволи дивеењето на нацизмот во очекување Хитлер да го исполни својот завет од 1924 година да стане „гробар на марксизмот“. Како Котеска да не ги знае фактите за капитализмот и антикомунизмот, па си дозволува да го каже цитираното напред. Затоа што поединци го разбирале и согледувале капитализмот поради што имаат вистински симпатии за комунизмот, од тоа не смее да се извлекува погрешен заклучок дека Запад го сакал комунизмот. Исто и Истокот.

Секој антагонистички систем во почетокот на својот подем има симпатии кај мнозинството население, бидејќи ги поништува проблемите од претходниот систем и отвора „подобри“ перспективи кон иднината. Меѓутоа, постоечките антагонизми се развиваат и заоструваат што доведува до

незадоволството кај мнозинството население. Во таа смисла работниците во „социјалистичка“ Македонија, во штрајковите и демонстрациите во 1988 година изјавуваа: „Не сакаме промена на системот, сакаме само поголеми плати“. Овој исказ беше одбрана од „безбедносните“ служби за да не бидат замешаните во демонстрациите обвинети за антисоцијализам. А, од друга страна истиот исказ покажува дека работниците не познаваат ништо од марксизмот, бидејќи нивната авангарда – „комунистите“ ниту тие нешто ги научиле, ниту пак тие научиле сами. Имено, Маркс вели: „Повисока наемнина е само подобро плаќање на робови, а ниту на работникот ниту на трудот ќе им извојува нивно човечко одредување и достоинство“ (МЕД, 3/224). Значи, авангардата се претворила во ариергарда, бидејќи не ги укинала парите, коишто требало да се укинат уште со оружената победа на пролетаријатот во 1917. А, не и по 45 години „социјализам“, работниците да бараат од некого (!) „само поголеми плати“.

На стр. 103, Котеска како да се плаши што во поранешните квазикомунистички земји се појавуваат некои прокомунистички манифестации и што во некои земји „*џобеди оџијаџа на реал-комунизмоџ*“. Неоснован страв, ако се има во вид дека „комунистите“ не направија ништо и кога имаа сè во свои раце во мирот. Без зрно барут изгубија сè што добија во војната, тогаш нема да знаат ни денес што да направат.

Стр. 104. „*Целосноџо оџсусџво на филозофијаџа во земјиџе на реал-социјализмоџ*“ воопшто не е доказ за „*кулџурноџо расџаѓање*“ во тие земји. Спротивно, капитализмот спроведува „рационализација“ на општествениот систем и ги укинува непрофитните дејности.

„*Серџувањеџо на Сџалин кон домашниџе како и на комунистџиџе*“ произлегува од длабоките „етички“ чувства со кои тие се претставуваат како „нови луѓе“ кон блиската и подалеката јавност. Познато е дека во текот на НОВ се стрелани

партизани само поради една јаболка, една кисела зелка или еден шал... И Темпо се откажува од својот брат – свештеник кој во завршните борби се повлекува со петоколонашите и дозволува да биде стрелан, иако не бил соработник на окупаторот.

Ленин со НЕП одредува „строга контрола“ на сè и сешто и „три пати построго иследување на комунистите за секој престап“, па не изненадува што во гулазите имало многу работници казнети за едно јаболко. Сталин што се свртел против син му Јаков сосема е разбирливо. Како може синот на водачот на првата „социјалистичка“ држава да „дозволи“ да биде заробен?! Тој „требало“ да стори сè, дури и да се самоубие, само да не дозволи да падне жив во рацете на нацистите. Тоа не го тврдиме ние, но таква е „логиката“ на „комунистите“ кои не го знаат марксизмот.

Почитувана Котеска, не сте во право за логиката „*во сисџемоџ во кој не било јасно кој е ѝријаџел а кој неѝријаџел*“ (стр. 105). „Логиката“ произлегува од стоковниот карактер на производството и од неразумноста на водачите на „комунистите“. Стоковното стопанисување на секој начин доведува до манифестација на разни буржоаски појави. Тоа е неизбежно. А, „виновникот“ за тоа мора да биде оној кај кого е забележана таа појава или лицето одговорно за него. А, најчесто и двајцата. Можете вие да бидете којзнае колку високо морален, на пример, како Ленин и Сталин, можете да бидете и „бог“, но никако не е можно стоковното стопанисување да го „очистите“ од лошите појави, а да ги задржите само добрите. Доброто и лошото во стоковното стопанисување се неговите лице и опачина, „двете лица на богот Јанус“, што вели Маркс. И само фанатик кој не ја познава суштината на тоа може да се обидува, како Ленин, да спроведува комунизам со „капитализам кој го дозволивме ние“. Или како Сталин, да ги казнува и ликвидира лицата, кои „дозволиле“ буржоаски

манифестации во своето постапување или во средината за која се одговорни.

И обичниот народ сфатил дека во досегашните системи „во кои не било јасно кој е пријател а кој непријател“ и ја створил изреката „на никој не му самнува додека на друг не му се стемни“, а на интелектуалците тоа не им е јасно. Тие се занесуваат со идеалистички илузии дека „лошото кај луѓето произлегува од нивните лоши карактери“. Нонсенс! „Лошите“ карактери се формираат од лошата општествена клима. Ако „мајката на синот му раѓа душман“, со тоа што му родила брат, интелектуалците, посебно „филозофите“, кои Вие Котеска ги сметате за доказ на културен развој, мора да длабоко да се замислат за тоа. И да најдат решение како мајката да му роди брат на синот а тој да не му стане душман.

Човек мора да се стаписа од податоците на Котеска за смртноста во фашистичките и „социјалистичките“ логори (стр. 106). Во социјализмот не смее ни да постојат логори, бидејќи тој е бескласно, неантагонистичко општество. А, ако ги има, тоа значи дека со тој „социјализам“ длабоко нешто не е во ред. И Котеска наместо да испитува што не е во ред со социјализмот, таа статистички докажува дека фашизмот бил похуман од социјализмот. Наместо да употреби правилен термин ленинизам-сталинизам-квазисоцијализам таа постојано го напаѓа комунизмот. Да ја прашаме дали таа ги признава трагедиите за жени?

На стр. 109 Котеска одлучно зазема став за градација на системите по позитивна страна. Прв е капитализмот, следи фашизмот, а комунизмот е трет. „Во капитализмот можеш да профитираш од различното мислење...“ Не би рекле дека е така. А, од каде ѝ таков став, само таа знае. Во капитализмот се профитира само од она што може да се продаде, а не е веројатно дека различното мислење, а посебно комунистичкото, може да се продаде.

Стр. 111. „*Нашиот невин комунизам излезе истрашен од нивните источноевројски искусва*“. Се разбира, само поради татко ѝ на Јасна. Но, тука нема да коментираме ништо. Се губи чувството за објективна анализа.

Чудо едно, какви разгледувања! „*Лесно е да се мрази капитализмот*“. Значи, не треба да се мрази! „*Њу-Дил капитализмот, комунизмот и фашизмот се базираат на иста униформност, бирократска ориентација и администрирање*“ (стр. 113). Ама, не е така. „Така е“ ако ги споредувате фашизмот и сталинизмот. Ама, не е така спрема комунизмот. А, дека „*сè што се зборува политички се само различни форми на општествен фашизам*“, во тоа се согласуваме во потполност. Капитализмот дозволува сè ако е обезбеден доволен профит. А, дали вие сте Хитлер, Сталин, Франко, Пиноче, Салазар, Батиста, Трухиљо – тоа не е важно. Тоа е „внатрешен“ проблем. Несфатливо е како може да се има афирмативе став кон капитализмот затоа што сталинизмот погрешно се смета за комунизам.

Стр. 121. „*Теолозите со најголема страв го проучувале марксизмот...*“. Во Скопје не се најде ниту еден теолог кој го проучувал марксизмот. Дури се наидуваше на теолози кои не го познаваа Светото писмо. И дали Котеска знае дека Библијата на Теолошки факултет се „проучува“ само во еден семестар? Ако така се однесуваат теолозите спрема Библијата, уште помалку им е гајле за марксизмот во 46 тома. Но, би сакале да не запознае Котеска со некој теолог кој ги проучувал МЕД.

„*Глујави, безначајни илтри*“ (стр. 123) со реликти од квазикомунизмот кои, сепак, овозможуваат стекнување профит. И како да се сака капитализмот во кој профитот е „најважен мотив за производство“ и во кој луѓето ја носат „единствена социјална врска во џеб“ (МЕД, 19/62).

„*Да видиш дека владеењето не е наивно... честото што е криво*“ (стр. 126). Да, во антагонистичките системи каде што

секој мизерник од владеечкиот слој си зема право да крои човечки судбини, да суди некому, некого да тужи или да се одмаздува некому. Само зошто некој не сака да ги види антагонизмите? Постојењето на истите и во квазикомунизмот и во фашизмот и во секој систем кој се базира на стоковно производство, односно на приватна сопственост над средствата за производство, доведува до тоа тие антагонизми да го прават владеењето „честопати крваво“. Ние би рекле секогаш крваво.

Но, тука не се работи за негледање, туку за несакање да се види. И тогаш „статистички“ да се докажува дека комунизмот е покрвав од фашизмот. И покрај траумата од страдањето, тоа е несериозно.

Некои тврдења на авторката на стр. 130 и 131 се нелогични. Ако „Бриџанија и СССР го поддржуваа Дража Михајловиќ, а партизаните до 1943 ниту се бројни, ниту се многу“ (тоа е тавтологија), тогаш е необјасливо како тоа „ош како сојузници ја окупираа Италија, дури тогаш партизанско движење на Тибет останува масовно“. И тврдењето „Дража Михајловиќ... се борел против нацистите“ не е точно. Со која научна совест и со кој образ Котеска го тврди тоа, кога постојат и архивски документи и германски фотографии на кои се гледа соработката на четниците со Германците. Непобитен факт е дека и во IV и V непријателска офанзива против партизаните заедно соработуваат четници и усташи со Германците, Италијанците и Бугарите. И од каде и смелоста на Котеска да тврди дека четниците се бореле против фашистите?!

Постојат мноштво факти за ликвидација на комунисти и партизани од страна на четниците. Ако Котеска останува на тврдењето дека Дража бил антифашист мора да се заклучи дека е многу сомнителна, скоро лажна, нејзината објективност.

„Почнување на социјализацијата“ не е од 1943 год. Таа е нужна последица на симпатиите на сите прогресивни луѓе во светот кон „првата социјалистичка земја“, која всушност не постои од 1921 год. Статистичарите не известуваат дека во овој период илјадници инженери и квалификувани работници од Европа и Америка заминале во СССР за да ги помогнат новите индустриски претпријатија и да обучуваат нова генерација на советски техничари. Во согласност со една пресметка, во 1932 година, 42 230 странски работници биле вработени во СССР, најмногу од нив квалификувани работници.

„Отсуството на владеењето на правото и предоминантноста на власи на организациите на безбедноста“ (стр. 132) е карактеристика на владеењето на буржоазијата, па следствено и на титоизмот. Познато е дека „правото во секое граѓанско општество е волјата на владеачката буржоазија“ (Маркс) и да се заборава тоа или превидува тој факт значи да се нема елементарна основа и способност за објективна анализа. Спомнат е напред случајот со Законот за сомнителни во Француската буржоаска револуција од 1789. Нема врз основа на тоа белким да се тврди дека и тогаш владееле „комунистите“!

Убиството на заробеник секако дека е злосторство и тоа не може да се правда. Но, во воено време кога мора да се дејствува брзо, некогаш мора да се преземат и драстични мерки од низа причини. Но, мора да се има во вид еден факт – не може да се има милост за оној кој во текот на војната, кога бил супериорен прогонувал, апсел и ликвидирал мноштво лица само затоа што се изјаснувале против фашизмот. Котеска прави „магливи“ работи споредувајќи ги жртвите на фашизмот и комунизмот, превидувајќи дека фашизмот убива и на туѓа територија и незнаејќи уште што е тоа комунизам.

Врз основа на лично искуство тврдиме дека денешниот „политички“ систем е полиберален од „комунистичкиот“ во кој не смееше да се цитираат Маркс и Енгелс со ставовите

кои беа во спротивност со постоечката квазикомунистичка пракса. Пример: Не смееше да се пишува дека Маркс и Енгелс се против даноците, дека не постои социјалистичко стоковно производство, дека не постои класична армија туку општо вооружување на работниците и селаните итн. Но, што фајде од сето тоа кога и денес никој не ви објавува ништо што е интерпретирано во духот на МЕД. Или и денес се публикуваат дела на некакви стерилни „левичарски“ интелектуалци. Како што беше и во „комунизмот“. И какво фајде од таквата „демократија“?

Мора да се протестира против „логицирањето“ на Котеска „зошто комунизмот сакал да го пребори, живото човечко жививо во шекарско?“, се прашува таа. И одговара: „Одговорот лежи во поимот перманентна револуција смислен од Маркс и Енгелс некаде меѓу 1845 и 1850“. Значи, Маркс и Енгелс се виновни што „предвидувале“ перманентна револуција и која сега, по логиката на Котеска ја спроведуваат Ленин, Сталин, Мао, Тито, Кастро, Хо Ши Мин... Ама не е така, „госпоѓо“ Котеска! Запамтете не е така!! Од делата на Маркс и Енгелс кои се наведени во списокот на литература, авторката можела да прочита што пишуваат тие. И ако го употребиле еднаш поимот перманентна револуција, тоа не значи дека тие ги задолжиле идните „револуционери“ да прават такви злосторства какви што правеле. А најмалку ги задолжиле животот на сите луѓе да го „претворат во голем, масовен театар“. Да се импутира такво нешто на М&Е не само што е смешно, не само што е несериозно, туку зборува дека некој е тотално неспособен правилно да сфати било која Маркс-Енгелсова мисла. Наместо, врз основа на МЕД да се разоткријат сите квазикомунистички бунции како буржоаски револуционери, а квазикомунизмот како тип буржоаски социјализам како прудонизмот, Котеска во својата кратковидост им импутира на Маркс и Енгелс вина.

За „инает“ на Котеска ќе наведеме еден „аманет“ од Енгелс, иако и тој и Маркс, не оставале никакви задолжувања на било кого. Но, овој „аманет“ не е она што таа го наметнува со поимот „перманентна револуција“. Енгелс во Претходни напомени за Германската селанска војна, 1870 год., вели: „Посебна должност ќе биде на водачите сè повеќе и повеќе да се запознаваат со теоретските прашања и сè повеќе и повеќе да се ослободуваат од влијанието на вообичаените фрази кои припаѓаат на стариот поглед на свет, и постојано да имаат во вид дека социјализмот откако стана наука мора и да се негува како наука, т.е. мора да се студира“. Од цитираното се гледа дека Енгелс зборува за ослободување од фразите кои припаѓаат на стариот поглед на свет и потребата социјализмот да се студира. И од каде сега може да им се импутира на овие мислители дека ги задолжувале идните генерации со некаква перманентна револуција? Тоа можат да го прават само буржоаски бунџии и десперадоси.

Ако за Котеска „разбојничко̄ е – ѝрв и едгнс̄ѝвен револуционер“, за Маркс и Енгелс не е така. Иако Котеска го обвинува Маркса на стр. 147 дека во том 4 на Капиталот го воспева криминалецот, со сигурност тврдиме дека Маркс со тоа го исмева буржоаското сфаќање за производствен труд. И кога Котеска е толку зловна, краткоумна и тенденциозна, ќе ѝ се наведе и друг текст каде Маркс „ги воспева“ и вошките и гладнењето на пенисот на капиталистот. „Модерните економисти станале такви сикофанџии на буржујот што сакаат да му продадат дека производствен труд е и тоа кога некој му ги треби вошките или му го глади к...., бидејќи ова последново ќе му ја направи неговата тапа глава – blockhead – идниот ден порасположена во канцеларијата...“ (МЕД, 19/154) Врз основа на тоа нека „госпоѓата“ Котеска заклучи што сака. А ние ќе ѝ докажеме дека таа не е во право што го искривува Маркс на таков идиотски начин.

Точно е дека Маркс го пишува цитираниот текст, но погледајте во кој контекст. (Цитираме на српски заради доловување на целокупната вистина на тоа дали „Маркс го воспева производствениот капацитет на криминалецот“.) „Замеѓивање производа у неговом природном и економском смислу; на тај начин и лопов је продуктивен радник, јер он посредно производи књиге о кривичном праву (то је резонирање бар толико тачно колку и називање суца продуктивним радником зато што он штити од краѓе)...“ (изоставеното е цитирано во претходниот став) „зато је посве тачно – али уједно и карактерично да су консекветним економистима нпр. радници у радионицима за израду луксузних предмета продуктивни радници, иако се кицоши кои троше такве предмете изричито осуѓују као непродуктивни радници. Чињеница је да су ти радници, заиста, продуктивни уколико увеќавају капитал свога господара, али да су непродуктивни с обзиром на материјални резултат свог рада. In fact, тај »продуктивни« радник је управо толико заинтересиран за говнарију коју мора израѓивати, колку и сами капиталист који је употребљава и којем се такоѓе фуќка за те трице. Али тачније узето, уствари се покажује да се права дефиниција продуктивног рада састоји у овом: то је човек коме је потребно и који тражи само онолку колку је неопходно да се оспособи да свом капиталисти донесе највеќу могуќу корист“ (МЕД, 19/154). Дали еден нормален човек врз основа на цитираното може да заклучи како Котеска дека Маркс „го воспева криминалецот“? Само ако чита вон контекст и од споредни извори.

Котеска како професор по книжевност мора да знае дека иронијата се употребува за благо, прикриено да се исмее некој. И тука Маркс удира против „модерните економисти“ како „сикофанти на буржујот“, а не за да ги „воспева криминалците“. Или пак, пишува така „непристојно“ затоа што е „неначитан“ и „некултурен“. Да, малограѓанинот со просечна буржоаска

памет може да го помисли тоа и да тврди дека „таков Маркс не треба да се чита“.

Котеска не би западнала во таква „говнарија“ ако ги прочитала МЕД, но таа го цитира Маркса според Francis Wheen којшто си дозволува од она што го прочитал да ја извлечи иронијата и да ја користи како аргумент, факт за докажување. Со такви човек мора да изгуби стрпливост и да ги отера таму од каде што излегле. (Не вреди да се чита понатаму, но ако човек сака совесно да ја изврши некоја задача, мора да оди до крај.)

На стр. 149, Котеска ги цитира Кардељ и Мао. Коментарите кои ги дава наведуваат на заклучок дека некој препаметен (!) одамна ги конципирал тајните служби „*иосџојано га ја „иџеаџрализирааџи” масаџа, ја гелаџи џо ролџи и џогролџи...*“ итн. Такво нешто можеби можело да се најде кај Ришеље; такво нешто можеби некој и да посакувал да направи; такво нешто, за некои работи, некој можеби би успеал парцијално да постигне, но такво нешто е н е в о з м о ж н о да се прави на така огромни простори (светски) и за толку долго време – со децении. И, најпосле, сето тоа да се сруши за така кратко време – за година или две.

На „госпоѓата“ Котеска ќе ѝ изнесеме два вистински настани кои го поткрепуваат тврдењето за невозможноста за „оркестрирање“ со светот односно негово „постојано театрализирање“. Зборува на ТВ некој Шпанец, функционер на шпанската секција на ЦИА: „Четириесет години од својот живот ги потрошив во секојдневно размислување како да го срушиме социјализмот. А ниту еден момент не ни падна на памет дека тој може да падне сам од себе“. (Податокот е добиен од еден функционер на Стопанска комора во Скопје кој никако не може да вброи во левичари или марксисти.) Втор случај. Во револуционерните збиднувања при паѓањето на квазисоцијализмот се сеќаваат сите на тенкот од кој се пукаше во Думата во Москва. Гледајќи го тоа висок функционер на

ЦИА во Вашингтон извикува: „Па, каде се моите агенти во Москва. Зошто не ми јавуваат тие за ова?“ А, сите веруваат дека ЦИА го сруши квазисоцијализмот! Не, „госпоѓо“ Котеска, тој падна сам од себе. Зошто? Затоа што никој не го разбрал од „Бедата на филозофијата“ овој став: „Кој со категориите на политичката економија ја гради зградата на некој идеолошки систем, тој ги разединува членовите на општествениот систем. Тој тогаш секој член на општеството го претвора во одвоено општество, а потоа тие одвоени општества истапуваат едно по друго“ (МЕД, 7/105). Ете, „госпоѓо“ Котеска, затоа пропадна квазисоцијализмот, оти беше поставен на категориите на политичката економија, а не затоа што беше нехуман и што „убил 100 милиони жртви“. Дури и како таков, работниците го сакаа уште во бурните деведесетти на минатиот век поради што изјавуваа дека не сакаат промена на системот.

Може човек да биде начитан, може да биде на висока положба во општеството и партијата, па сепак, да биде со ниска памет. Киро Глигоров, висок државен и партиски функционер, во 1983 год. патуваше ширум СФРЈ и сееше глупости, тврдејќи: „Социјалистичкото стоковно производство се разликува од капиталистичкото бидејќи се базира на општествена сопственост и социјалистичко самоуправување“. Не знаеше кутриот дека со тоа „високоучено“ тврдење го „побива“ Маркс кој тврди дека во услови на општествена сопственост над средствата за производство не се произведуваат стоки.

„Секој комунист е војник на револуцијата“, но не со пушка во раце и покорност кон секој агент, туку во разбирањето на општествените појави и процеси. Тоа го имате во Комунистички манифест во главата 2 – Пролетери и комунисти. Значи, не во смисла како што Котеска злонамерно или аналфабетски го толкува. Секој „проповедник на божјото слово“ е воин кој се бори за „остварување на божјото царство како на небото така и на земјата“, но колку што е познато – барем од налозите на

Исус – освен во ретки случаи, тие никогаш не носеле ножеви, мечеви, пиштоли и бомби. Познати се Исусовите зборови упатени кон еден негов ученик кога се обидел да го брани од големата толпа испратена од првосвештениците кои дошле да го фатат: „Врати го мечот на своето место, зашто сите кои се фаќаат за меч, од меч и ќе погинат“ (Мат. 26:52).

„Пишуваниот збор убива повеќе од оружјето“, кога се злоупотребува. Сите убиени во разни војни или во разни судири, претходно со разни пропаганди, се заведени и заглупени до бесвест и насилно турнати да се убиваат со луѓе со кои никогаш не би се скарале. Затоа пишуваат Анри Барбис и Ремарк кои, сигурно Котеска ги читала, но не постои можност да ги разбрала.

Со „не луѓи се човече“ Котеска се обидува да не убеди дека се подготвувани „иднише војници, за масовна воена психоза...“. Субјективизам, и ништо повеќе. Ни трага од некаква објективна анализа. На тој начин и метеорологот кој ви најавува лоши временски прилики, може да се обвинува за лоша општествена клима или за недостаток на оптимизам.

„Маркс предвидувал...“ (стр. 150) Маркс никогаш не предвидувал ништо, затоа што тој и Енгелс не сакале да изигруваат Нострадамуси. Тие свесно ги анализираат актуелните процеси во тогашното општество, го проучуваат расположивиот историски материјал и во склад со тоа, а врз основа на својата огромна способност за апстрактно размислување, формулирале заклучоци, кои никако не смејат да се сфаќаат како пророштва. И двајцата биле против секакво „предвидување“. Во таа смисла Маркс ја отфрла критиката на парискиот „Revue Positiviste“ што се ограничил само на критичко расчленување на постоечкото „наместо да пишувам рецепти за прчварниците на иднината“ им одговара Маркс. За „предвидувањето“ на Маркс дека комунизмот ќе победи во најразвиените земји. Тој вели: „Комунистичката револуција се

управува според средствата за производство“ (МЕД, 6/311), но тој вели и друго: „Примарниот процес се врши секогаш во Англија, таа е демиург на буржоаскиот космос... затоа, ако кризите најпрво раѓаат револуции на континентот, сепак, нивната причина се наоѓа во Англија. Во екстремитетите на буржоаското тело мора, природно, понапред да дојде до катастрофа отколку во неговото срце, каде можностите за компензација се поголеми...“ (МЕД, 10/82 и 371).

Истото може да се заклучи и од друга страна. Антагонизмите во понеразвиеното општество се поочигледни. Замислете денес капиталистот, кој е фактички господар на робови, да почне да ги тепа и беси своите робови. Тоа ќе предизвика револт на целата „прогресивна“ јавност. Но, изморување со претерана работа, изгладнување со мнимални плати или дури неплаќање по неколку месеци, дословно убивање со штедење на средства и мерки за ХТЗ, притисоци да не се помага отсуство на болно дете или друг член од семејството. Сето тоа зарем не е господареење со робови? И тоа полошо отколку класичното ропство. Зошто? Затоа што во класичното ропство, господарот го купува робот и ако со една од наведените мерки го доведе робот во смртна опасност, тој го губи „инвестираниот капитал“. Но, во капитализмот, капиталистот ништо не губи со смртта на работникот. Тој не губи ниту паричка, напротив, добива: не да му ја исплати заостанатата плата, ниту било какви други трошоци. Да. „На буржоаските економисти им лебди пред очи само тоа дека под модерната полиција полесно се произведува, отколку под правото на тупаницата. Само што забораваат дека и правото на тупаницата е право, и дека правото на појакиот продолжува да живее под друга форма и во нивната „правна држава““ (МЕД, 19/9). И поради тоа, „модерната епоха, која тврди дека ги разбила тие окови, всушност само го изменила нивниот облик. Таа старите форми на робување не само што ги сочува туку им даде еден нов

облик на искористување, најсвиреп, најнемилосрден од сите – капиталистичкото искористување...” (МЕД, 33/403).

Со своето пишување Котеска го прикрива напред реченото. Ја заслепува и заглупува јавноста за да не ја гледа вистината. Заговара транзиција, а не кажува во што и од што. Во капитализам, во претворање на „*о̄иш̄ӣес̄ӣвенио̄ӣ ка̄ӣӣш̄ал во̄ ӣрива̄ӣен*“. Па, тоа е фраза која нема никакво оправдување. Јас можам да бидам сопственик само на она што ми служи лично и додека сум жив. Според тоа, никаква сопственост над средствата за производство нема никакво научно, етичко и логичко оправдување. Во таа смисла, од Мојсие па до денес, според Библијата „Земјата е божја а луѓето се гости кај Него“. И како може некој кој се декларира за верник да издава „тапи“ на „Божја земја“ и да собира даноци за користење на истата кога тој не ја користи.

„Госпоѓо“ Котеска, иако сте книжевник, како интелектуалка, би требало да бидете способни да размислувате и за овие вистини. Исто така би требало да бидете способни да го разберете и оваа: „Ниедно разумно општество не може да ја остави земјата, која е извор на живот, под контрола на шака приватни лица и подложна на нивните каприци и бесови“ (Маркс). Вотаа смисла дури и Наполеон ќе подвикне за крупните земјопоседници: „Што мислат тие, дека ќе им оставам да ја користат земјата како тие сакаат“ (МЕД, 5/108). Не можеме да кажеме дека Наполеон за ова е комунист. А, ова е најдобро: „Од гледна точка на една повисока општествено-економска формација, приватната сопственост на одделни индивидуи врз земјината топка ќе се чини исто така бесмислена како приватна сопственост на едни луѓе над некои други луѓе. Дури ни едно цело општество, една нација, дури сите општества, едновремено земени заедно, не се сопственици на земјата. Тие се само нејзини поседници, нејзини уживатели и тие имаат неа како *boni patres famillias* (добар татко на семејството) да

ја остават подобрена на следните генерации“ (МЕД, 23/647). Навистина како овој Маркс е „несериозен“ тука, пишувајќи како Мојсие за земјата, наместо да ги „воспева“ криминалците или да се „радува“ на кризите на буржоаското општество.

Колку може да се суди за Ленин, според неговите дела во 40 тома, тој е способен да каже разни глупости, но да каже: „Човечкиот живот нема свет карактер“ и тоа во смисла на „целосно нацифицирање на животот“ (стр. 152) не е веројатно. Како и вообичаено за Котеска тоа е истргнато од некој текст и таа му дава значење со кое може да се оцрни комунизмот, а не буржоаскиот социјализам, одн. несвесните интелектуалци и дејци од политиката кои и денес не знаат дека ленинизмот и марксизмот не само што не се идентични, туку дека се во целост спротивни. Ако Ленин тоа и го рекол, Маркс вели друго што е спротивно на Лениновото, имено тој вели: „Од Каина па до денес казната ниту го уплашила ниту го поправила човештвото“, што подразбира дека не е казната тоа со кое треба да се гради хумано општество, туку создавање на такви општествени односи во кои човек нема да мора ни да краде ни да убива па соодветно и да не биде казнуван. Очигледно Котеска не знае да ги измери мислите на Маркс и Ленин, па грешките на послабиот му ги импутира на системот кој го заговара појакиот.

„Системот е така конструиран...“ (стр. 154) Речено е напред, целиот живот, па и системот воопшто не се конструирани. Тој е спонтано настанат. Го нема оној ум што може да смисли сè за да „системот“ така се постави каков што е. „Системот е така конструиран“ уште сораспаѓањето на првобитното „бескласно“ општество и настанокот на приватната сопственост. И тој така ќе остане сè додека постои приватна сопственост над средствата за производство. А кога сме кај таа „госпоѓа“ (приватната сопственост) должни сме да објасниме нешто. Како што нема никакво оправдување за приватната сопственост над

земјата, исто така нема никакво оправдување ни за приватната сопственост над другите средства за производство. Таа „приватна сопственост“ не настанала од умешното работење на поседувачот, туку настанала со заедничка работа на сите. И на неа се произведуваат средства за потрошувачка (живот) за сите, се разбира со заедничко работење. Генезата на постанокот и развојот на истата ја објаснуваат Маркс и Енгелс на многу места во нивните дела од кои тоа е најдобро направено во Енгелсовата книга „Потеклото на семејството, приватната сопственост и државата“. Се поставува прашање: Која е целта на постоењето на приватната сопственост? Целта е сите други, кои не можат да дојдат до приватна сопственост, да се претворат во нејзини робови, нејзини додатоци, „протези“, да го употребиме изразот на Котеска.

Ако христијанството проповеда еднаквост на сите, ако граѓанското општество (буржоаско, капиталистичко) не само што проповеда еднаквост, туку и војувало револуции за тоа (Слобода, еднаквост и братство), од каде сега наеднаш оваа нееднаквост и отворено проповедање ропство (Економската нееднаквост во САД имплицира политичка нееднаквост со тоа што само богатите можат да бидат избрани за членови на Сенатот).

Така е тоа со ограничениот буржоаски ум. И, ако човек тргне по него, треба да се испотепа со цел свет, бидејќи во тој свет владее „војната на сите против сите“. Зад приватната сопственост... стои ограничениот буржоаски ум, приватен интерес кој „нема памтење, бидејќи тој мисли само за себе. Тој не го заборава само она едно за што најмногу мисли – себе. За противречности тој ни најмалку нема гајле, бидејќи сам со себе никогаш не доаѓа во противречност. Тој е вечен импровизатор, бидејќи нема систем, но има изговори“, вели Маркс во написот „Дебати по повод законот против крадење дрва“ (МЕД 1/291). Ете, „системот како е конструиран“ – од случај до случај, кога

нечија туѓа сопственост на било кој начин може да се стави во свој џеб.

„Родителите мора на своите деца да им кажат каде лежи бруталноста на поредокот, мора да ја преземат одговорноста со која ќе им помогнат на своите деца да видат каде лежи политичкото зло, а со тоа и каде се инвенцијалите за опорт“ (стр. 156). Убаво кажано, нема што! Како можеше татко ми да ми го каже сето тоа кога ни сам не го знаеше. Тој беше селанец кој си ја обработуваше земјата кога го притиснаа да стане член на задругата. А, тој не сакаше. Не сакавме ни ние целото семејство. Не, граѓанко Котеска, тоа не можат родителите. Тоа мора да го прават филозофите, мудреците, оние кои се должни да гледаат „подалеку од обичните луѓе“. Но, кога тие не гледаат подалеку од носот и од својот џеб, дури и помалку и од обичниот човек – тогаш тие „облуткавале“, да се послужиме со речникот на Исус. И лесно е со солта кога „облуткава“ да се фрли – ама ајде исфрли го од работа „мудрецот“ кој нема мудрост! Не, тоа не само што не смее да се случи, бидејќи „од што ќе живее човекот“, туку тоа воопшто не се случува. Значи, затоа што некој живее од нешто како професија – политичар, филозоф, писател... општеството мора да ги трпи неговите нонсенси, бидејќи „тој живее од тоа“.

Ги споменувате Ленин, Сталин, Гергински и многу од нивните соработници. Наведувате дека живееле аскетски, работеле деноноќно, но што докажувате со тоа? Дека го негувале идеалот на сиромаштијата, аскетизмот и контролата, што е посакуван и од паланката (стр. 158). На тоа ќе одговориме со неколку Марксови зборови против Прудон кој во неговите „визии“ за правда одредувал и чаша вино за секого. На тоа Маркс му вели: „Зошто една чаша вино? Ние би сакале повеќе врсти па да пробаме“. Како што се гледа основачот на комунизмот ниту проповедал, ниту спроведувал аскетизам.

Маркс го читал Пол де Кок, но не затоа што неговото пишување го интересирало, туку за тоа да ги прикаже неговите литературни квалитети. И се разбира париските прилики како одраз на општествената состојба. Значи, не е точно тврдењето на Котеска: „Маркс се̄шо слободно време чӣшал роман̄шични романи од Пол де Кок“ (стр. 159). Тоа е злонамерно и несериозно тврдење за човек од неговите перформанси.

Нема потреба да се побиваат сите тврдења на Котеска против комунизмот. Таа всушност го напаѓа ленинизмот, кој го идентификува со комунизмот, за што не е во право.

Ќе мора да се прескокнат многу страници од книгата на Котеска и да се обрне внимание на неколку поважни теми, како за интелегенцијата, „слободната љубов“ и слободата на творештвото.

За интелегенцијата. На повеќе места Котеска пишува за интелегенцијата, а не знае дека во комунизмот не постои интелегенцијата како професија. Понатаму, многу автори увиделе дека интелегенцијата не ја извршила својата историска улога и дека во 20 век се понела многу несовесно. За тоа Јован Корубин напишал и книга „Интелегенцијата – живиот песок“. Изненадува што Котеска не ја ставила истата книга во користена литература што значи не ја прочитала. Но, ако не ја прочитала неа, морала да ја прочита „Германската идеологија“ од Маркс и Енгелс и таму ќе нашла дека во комунизмот не постои интелегенција како професија. Нема сликари, писатели, новинари, а понекогаш и инженерот се претвора во „туркач на количка“². Тоа не е некоја измислица на Маркс и Енгелс туку секојдневна вистина која постои во капитализмот. И на Струшките вечери на поезијата еден поет

² Енгелс во Анти-Диринг објаснувајќи дека инженерот додека има инженерска работа ќе ја работи неа, а кога ќе ја нема и тој „ќе турка количка“. На крајот заклучува прашувајќи: „Каков е тој социјализам кој ги овековечува професионалните туркачи на колички?“ (МЕД, 31/152).

од САД запрашан од новинарите што е по професија, тој одговори сосема сериозно: Јас сум пожарникар. И Лермонтов вели: „Песната е дадена како дар и таа треба да оди како дар по светот“. Што значи тоа? Тоа значи дека поезијата не смее да биде извор на живејачка бидејќи тогаш се губи слободата на творештвото. Како доказ на тоа Маркс ги наведува стиховите на Беранже:

„Јас живеам само да би пишувал песни,
Ако ми го земете моето место, Господине,
Ќе пишувам песни да би живеал“

и додава: „Тогаш во таа закана се наоѓа иронично признание дека поетот излегува од својата сфера штом поезијата за него станува средство“ (МЕД, 1/234). Заклучок би бил дека поетот не смее „да пишува да би живеел“.

Што научил Тито од Пијаде како интелектуалец, а овој од Тито како работник – тоа воопшто не е важно. Важно е што знаеле Тито и Пијаде од марксизмот. Моша Пијаде со Родољуб Чолаковиќ го преведува Капиталот во затворот во Сремска Митровица. Тоа е голема работа која заслужува секаква пофалба и признание. Но, Капиталот иако ремек-дело на марксизмот не е целокупниот марксизам. Поради тоа, како да не оставил доволно трага во размислувањето на Моша Пијаде, па во поговорот за Капиталот од 1947, тој ќе напише: „Големиот кадар економски раководители ќе најде во Марксовото дело најголем извор за збогатување на своето знаење, кое им е многу потребно...“ – што докажува тој дека не увидел дека економистите, како и капиталистите, не се неопходни лица за (комунистичко) производство.

На Моша Пијаде тоа може и да не му се замери во прво време. Но, до 1957 година, тој имаше доволно време да го увиди напред реченото. И не само тој туку и Борис Кидрич, Е. Кардељ... па и нашиот Ксенте Богоев. А, не да водат маратонски дискусии кој

за кој тим („Свезда“ или „Партизан“) да навива (Од Мемоарите на Темпо).

Тито до последниот момент од животот се залага за марксизам. Дури и на делегацијата од Воената академија на копнената војска која го посетува во болница и поставува прашања: „Колку питомци се членови на СКЈ?“ и „Колку часови по марксистичко образование има во наставната програма на академијата?“. Меѓутоа, иако доживотен претседател на СКЈ, тој воопшто не го познаваше марксизмот, поради што и дозволи под поимот „марксизам“ секој да може да поттура разни свои нонсенси, што и доведе до пропаст на „социјализмот“. Или поточно до напуштање на марксизмот и претворање на комунизмот во буржоаски социјализам. Во сето тоа пресудно е задржувањето на стоковното производство како „највисока форма на капиталистичко производство“ (Маркс), за материјална база на социјализмот. Сите тие протагонисти на комунизмот, си дозволуваа да го сметаат стоковното производство за социјалистичко затоа што сега тие „комунистите“ се на власт. А, не знаеја дека таму каде што комунистите се на „власт“, не постојат даноци од кои се издржува „власта“ и дека тие мора да ја орат земјата како Толстоевиот Иванчо-глупчото или царот на Лао-Це.

Многу лошо запознавање на комунизмот е кога тоа се прави од делата на Горки, Островски и *„социјалистичките уметници кои шверделе дека ја создаваат револуцијата“* (стр. 196). „Во комунизмот нема сликари, туку во краен случај луѓе, кои меѓу останатото и сликаат“, стои во „Германската идеологија“ (МЕД, 6/323). Тоа постоело во капитализмот од времето на Маркс и Енгелс, а постои и денес во „транзициска“ Македонија. Познати се низа студенти, лекари, електричари, автомеханичари, шофери, кои пишуваат или одлична поезија, или сликаат прекрасни слики. Значи, во право се Маркс и Енгелс, а не *„советските уметници кои ја создаваат Револуцијата“*,

преворајќи ги улиците во чеќки, а лошадите во палети“ (стр. 197). И Котеска на тоа верува и го зема како аргумент против комунизмот. Замислете го сега „комунизмот“ на таквите „комунисти“ кои со уметниците создаваат „Револуција“.

Нејасно е зошто Јасна го прескокнува Маркс-Енгелсовото одредување на поимот авангарда во Комунистички манифест, па во својата глава „Комунизам и авангарда“ (стр. 194-204) во авангарда ги вбројува писателите, сликарите, политичарите, режисерите (да не употребуваме Карделизам – „филмски работници“) итн. кои можеби „помирисале“ само нешто од Маркс ама ништо не разбрале. И сега замислете го поимот комунизам врз основа на критиките на Котеска против комунизмот. Тука човек ќе прифати и фашизам и капитализам и било каков „изам“ кој не се нарекува комунизам. По логиката и податоците на Котеска комунизмот излезе поцрн и од ѓаволот.

„Двојговор – за природата на цензурата во комунизмот“ (стр. 204-208). Ама во комунизмот не постои цензура затоа што не постои професионално новинарство. „На моето јавно дело, за кое може да даде суд само јавноста, овластена е да суди тајна сила која се плаши од дневна светлост“, вели Маркс во „Најновата пруска инструкција за цензура на печатот“ (МЕД, 1/227). Каде Котеска гледа било каква трага во прилог на цензурата во овој исказ? Ако се Маркс и Енгелс втемелувачи на комунизмот, треба да се види што тие кажале за цензурата па врз основа на тоа да се пишува „за природата на цензурата во комунизмот“.

„Маркс го кроел Капиталот со години... сакал да даде совршен опис на реалноста“ (стр. 215). Зошто Котеска не го прочитала Предговорот за првото издание и таму ќе видеа што Маркс сакал да постигне. Капиталот не е „совршен опис на љубовта“ ниту Маркс сакал да направи „книжевно ремек-дело“. Од каде самој паѓаат од памет овие апсурди? Зошто таа не го прочитала Капиталот, па ќе видеа дека тој е повеќе од „книжевно ремек-

дело“. Тоа е ремек-дело на научно истражување во економијата и општеството и одговор на загатките на кои човечката мисла не одговорила ни за два милениума до појавата на Маркса.

Во книжевното дело писателот прави конструкции, измислува ликови, комбинира – сè во склад со неговите способности за пишување со цел да го заинтересира читателот. Кај Маркс го нема тоа. Не затоа што тој не можел да пишува така, туку затоа што суштината на проблемот не е таква. И Котеска ги споредува Капиталот и делото на Балзак! Тоа е идиотизам. Затоа и не се осврнуваме на секое пишување на Котеска. Само таа нека запомни дека не може секоја глупост на разните квазикомунисти да ја зема за основа на своите критики на комунизмот. Таа може да зборува за литературните вредности на некое книжевно дело. Но, не може научните вредности на Капиталот да ги критикува „од литературен“ аспект. Таа треба да знае да одвои битно од небитно. Главно од споредно. Нагласувањето на небитното не може да биде аргумент за оцена за исправноста на битното.

Котеска многу сака да ги открива „скриениите пораки“ во говорите на разни „комунистички“ видни лица и партиски форуми. Погрешно, но нема потреба да пишуваме за тоа. Нема „скриени пораки“. Доволно јасно е кажано со „отворената“ порака.

Сè што пишува Котеска во смисла на претходниот став, па и во смисла на „фабрикаџа за производство и за читање на знациџе на Титоваџа империја“ или „прислушкувањата“, сето тоа само ја заскокоткува љубопитноста на читателот, но ни најмалку не придонесува читателот да разбере зошто комунизмот е полош од фашизмот. Сето тоа се работи во секое граѓанско општество. „Комунизмот“ на Котеска не е ништо друго, туку едно деформирано граѓанско општество во кое се настојува луѓето да се убедат дека живеат во „комунизам“ и дека секој збор против него е напад на комунизмот. Сите

тие, според Маркс, „патентирани бранители“, си го бранеа својот привилегиран статус, а не комунизмот. Како може да се брани нешто ако не се познава? Како може да се апси некого за напад на комунизмот, кога не се знае што е тоа комунизам. Бесмислици до бескрај.

За „случајот на Љубодраг Ѓуриќ“ кој Котеска го наведува на повеќе места. Таа прочитала сè што напишале други, но не прочитала што напишал Љубодраг Ѓуриќ за тоа. А требало да прочита. Ако прочитала ќе виде дека причините за постапката против Ѓуриќ не е неговото истапување на Конгресот за афера околу жена му туку против Тито. И не затоа што тој има нешто против Тито, туку затоа што верува дека неговата критика ќе биде правилно сфатена. А имал многу што да каже бидејќи му бил најблизок на Тито. Но, од пишувањето на Котеска се гледа дека не е заинтересирана за вистината. Таа е „професор по книжевност“. А што може да знае професор по книжевност? Што може тој да сфати од научните вредности на Капиталот? Што го интересира професорот по книжевност „Кај се сокри богатството на цар Радован“ (Љ. Ѓуриќ). Тој може да пишува само за „литературните“ вредности на Капиталот, а тоа воопшто не е важно, ниту за општеството ниту за науката.

Котеска го цитира Маркс според пишувањето на Игор Шафаревиќ кој со правописни корекции на интерпункциските знакови и крупни премолчувања на текст ја менува смислата на кажаното во Комунистички манифест. Цитатот на Котеска според Шафаровиќ гласи: *„Буржоаски брак е јавна заедница во која жениџе се заеднички. Комунистџиџе ќе бидат осудени само заџоа шџо сакаат да џо официјализираат, отвореноџо, заедничко џоседување на жениџе, намесџо лицемерноџо, скриено“*. Во Комунистички манифест стои: **„Буржоаскиот брак во стварноста е заедница на жените. На комунистите најмногу би смеело да им се префрли дека, наместо лицемерно прикриената, сакаат да воведат официјална, отворена заедница на жените.**

Тука само по себе се разбира дека со укинувањето на сегашните производствени односи ќе исчезне и заедницата на жените што од нив произлегува, т.е. официјалната и неофицијалната проституција“ (Издавачка куќа Култура, Скопје, 1982, стр. 41). Во цитатот на Котеска недостасува зборот „стварноста“, а додадени се зборовите „јавна“ и „која“, но може да се заклучи дека и двата цитати се идентични. Меѓутоа, во втората реченица условното **„на комунистите најмногу би смеело“** од Маркс-Енгелсовиот текст е претворено во децидно: „Комунистите ќе бидат осудени“. А понатаму е премолчен и текстот кој ја отфрлува и условната осуда бидејќи **„тука само по себе се разбира дека со укинување на сегашните производствени односи ќе исчезне и заедницата на жените што од нив произлегува, т.е. официјалната и неофицијалната проституција“**. Каде во овој текст може да се најде и најмала основа за некаква комунистичка заедница на жени? Никаде во ниту еден збор.

И како сега човек да не каже дека Котеска е несовесна, нечесна и злонамерна?

Од повикот *„уништиете го семејството“*, кој никаде не може да се најде во Манифестот, Котеска заклучува: *„Тие бараат“* (Кој? Комунистите или Маркс и Енгелс?) *„слобода на љубовта, а не зајвор на бракот“*. Да, тие бараат „слобода на љубовта“, но зошто Котеска не ја објаснува слободата на љубовта?

Почитувана Професорке, слобода на љубовта постои: 1) Кога таа (жената) е економски независна, значи, вработена и со сигурна егзистенција, па може слободно да одлучува кого да сака и како да сака. 2) Кога жената е информирана и припремена за сите последици од слободната љубов.

„Маркс и Енгелс... наивно веруваат дека проблемот со љубавта ќе се надмине – ако се надмине љубавта од љубав и вела дека сега се укинува семејството, нема рестрикции за љубав, секој може да се сака со кој сака, како што сака“ (стр. 268).

Како може тоа да го пишува универзитетски професор по книжевност? Тоа е неразбирливо. Сфатливо е само дотолку што постоечките „комунистички“ производствени односи, кои таа толку ги мрази, како и сите буржоаски односи до тогаш, формирале кај неа малограѓански поглед на свет според кој „слободна љубов е да се сака кој со кого сака и како сака“. Да, „граѓанко“ Котеска, ние, комунистите, сме за слободна љубов во која жената ослободена од „милијардите домашни работи“ (Ленин), ја симнала „куќата која не стои на земјата туку врз жената“ (Српска народна поговорка) и вработена во индустријата на „места кои не се опасни за нејзиното нежно здравје“ (Маркс) и тоа „со половина работно време од работното време на мажот“ (Мара и Лазар, Пријателите на Народот) остварува егзистенција која ѝ овозможува да се ослободи од сите гадости на граѓанскиот живот во кој е приморана да се занимава со проституција да живее.

Ние не можеме да забраниме да постојат Месалини или слободните девојки од шоуто на Џери Спрингер, но ние комунистите ќе спречиме секаков случај во кој девојката е приморана да се проституира за да живее или да го живее „американскиот сон“. Се надеваме од наведеното дека универзитетската професорка сфати што е (комунистичка) слободна љубов.

„Протезите се важни за комунистичкиот универзум. Комунизмот беше замислен како финално решение против метафизичкиот немир на човекот“ (стр. 300). Ниту му се потребни протези на комунизмот ниту тој бил замислен како финално решение против метафизичкиот немир на човекот. „Комунизмот е учење за ослободување на пролетаријатот. Комунизмот за нас не е состојба која треба да се воспостави, идеал кон кој треба да се стреми стварноста. Комунизам го нарекуваме вистинското движење кое ја укинува сегашната состојба. Условите на ова движење произлегуваат од

постоечките претпоставки. Комунизмот се разликува од сите досегашни движења по тоа што ја руши основата на сите досегашни односи на производство и општење, и според сите спонтано настанати претпоставки, прв свесно се однесува како кон творби на дотогашните луѓе, ги лишува од нивниот спонтан карактер и потчинува на власт на здружените индивидуи“ (МЕД, 5/211; 6/34, 61). Каде во овој текст може да се најде нешто „замислено како финално решение против метафизичкиот немир на човекот“? Комунизмот не е ништо створено само со мислење, како Хегеловата филозофија или Кант-Лапласовата теорија. Но, кога некој е заслепен со антикомунизам, наместо антиленинизам, тогаш може сè да направи за да конструира „вина на комунизмот“.

Податоците наведени на стр. 304 од автобиографијата на Форд се многу интересни, но Котеска погрешно ги толкува. Таа ги зема во пежоративна смисла и заклучува: „Парадоксо̄ е дека њокму „Марксоваша“ социјална ѓреобразба во СССР се случува со ѓомош на човеко̄ кој немал никакви скрӯули во социјална смисла“ (стр. 305). Фактот што го наведува Форд дека од 7882 операции за производство на моделот Т само за 12% или за 949 е потребен потполно здрав човек, а другите 6993 може да ги вршат луѓе без една или две нозе, луѓе без една или две раце или потполно слепи луѓе. Овој факт е одличен доказ за спроведување на марксистичкото начело за организација на трудот по принципот секој според способностите. Да, марксизмот е за вработување на сите – деца, старци и инвалиди – според способностите. Наместо да го види тоа, Котеска иронизира дека Маркс можел само да сонува за таков експлоататор во 19-ти век, каков што бил Форд „ѓрвио̄ ѓолем екѓлоаѓаѓор на 20 век“. Котеска не увидува дека токму фактот што таа го наведува се состои во одредувањето на поимот комунизам каде Маркс и Енгелс велат: „Условите на ова движење произлегуваат од постоечките претпоставки“.

„Екстазата со која биле примени идеите за машини е во зајрејасивувачка сировивност за Марксовото иредуиредување дека машините го ирошеизираат човеот“ (стр. 307). Прво, Маркс никаде не тврди дека машините го протетизираат човекот. Тој само тврди дека капиталот го претвора работникот во прост додаток на машината. Во која смисла? Во таа што капиталот како што располага со машината така располага и со работникот. „Од општествен аспект работничката класа и вон непосредниот производствен процес е исто така прибор на капиталот како и мртвиот алат. ...Кога му е потребно, ... порано и со принуден закон капиталот доаѓа до своето право на сопственост над слободниот работник. Така на пример во 1815 иселувањето на машинските работници во Англија било забрането со примена на тешки казни“ (МЕД, 21/472).

Сузан Бак-Морс може да пишува што сака. Но, кога некој го употребува нечие пишување како доказ тогаш е должен да провери дали тоа се однесува на темата која се обработува. Во случајот се работи за примена на машините во Советскиот Сојуз. Маркс многу јасно вели: „Машината сама по себе не е одговорна за страдањата кои ги носи со себе. Таа не е виновна што под денешни односи ги „ослободува“ работниците и ги одвојува од нивните животни намирници“. Значи, виновна е нивната капиталистичка примена. А, тоа Маркс и го истакнува во понатамошниот текст. Меѓутоа, Котеска наместо да го чита Маркс, ја чита С. Б. Морс а после тоа го префрла на Маркс што работниците во СССР со восхит гледаат на примена на машините во *„сировивност со Марксовото иредуиредување дека машините го ирошеизираат човеот“*.

Маркс вели: „Значи машината, земена како таква, го скратува работното време, додека капиталистичката примена го продолжува работниот ден; како таква, го олеснува трудот, додека капиталистичката примена ја зголемува неговата интензивност; како таква, значи победа на човекот над

природните сили, додека капиталистичката примена значи потчинување на човекот на природните сили; како таква го зголемува богатството на производителот, а капиталистичката примена го претвора во паупер итн.“ (МЕД, 21/358). За таквите несвесни „интелектуалки“ како С. Б. Морс и Ј. Котеска сега треба да го препишуваме Капиталот за да им докажеме дека не е така како што велат тие, туку сосема поинаку. Кога не го прочитале Капиталот, што е очигледно, зошто си дозволуваат да употребуваат наводни (идиотски конструирани) цитати и тврдења дека Маркс ги предупредувал работниците дека машините ги „протетизираат“?!

Може Енгелс да изјавил: *„Без Французинкиџе не би имало смисла да се живее“* (стр. 309), но зарем тоа е најважното што го рекол Енгелс? Од Енгелс Јасна се префрла на Тито. И тоа пишување на разни шкрабала за Маркс, Енгелс, Ленин и Тито – е потполно бесмислено. Зошто не гледа Котеска дека тоа е во капиталистичкиот дух да се продаде сè што може да се претвори во пари. Да, мора да се каже дека професионалното творештво е проституирање на себе како професионален писател. Не се бираат средства за да се заскокотка љубопитноста на читателот за да би ја купил книгата. Не е важно дали ќе ја чита. Тоа писателот не го тангира.

Ако *„Кайиџалои е најишан џака шџо џи обесхрабрува луѓеџо да џо чииааџ“* (стр. 316), тоа не е вина на Маркс туку на луѓето. Тој самиот вели во Предговорот за првото издание: „Јас, природно, замислувам читатели кои сакаат да научат нешто ново, кои значи сакаат и сами да размислуваат“. Од реченото јасно произлегува дека Маркс не пишува забавни романи, трилери и љубовни истории, туку научни анализи кои бараат од читателот да размислува за она што го чита.

„Криџичариџе на Маркс шџо наоѓааџ денес џочки шџо Маркс џи џревидел во својаџа анализа“, всушност не разбрале ништо од Маркс и Енгелс. Затоа и си дозволуваат да тврдат дека Маркс

превидел некои точки. „Цените на стоките се одредуваат со трудот кој е општествено потребен за нивно производство“, вели Маркс. Но, и додава: „Важна улога во формирањето на цените играат понудата и побарувачката“. Значи, не се работи за „културен фејшизам“, туку за недоволната способност на неког да разбере нешто. Фетишизмот постои во разбирањето на поимите стока и пари³, а не во одредувањето на цената.

„Како што не може да објасни зошто зулуфиите на Елвис Присли, сочувани од неговиот бербер, се продадени на аукција за 115 000 долари во 2002“. Марксовиот Капитал објаснува „зошто зулуфите на Елвис Присли се продадени за 115 000 долари“. Само Котеска не прочитала. Маркс јасно вели дека во одредувањето на цената на разни ексклузивни производи покрај трудот содржан во нив улога игра и факторот побарувачка. Според тоа, ако берберот на Елвис Присли ги зачувал неговите зулуфи и ги нуди на пазар, а каприциозните богаташи можат да платат колку што тој бара, тогаш настанува наддавање. И во тоа наддавање цените на таквите производи вештачки достигнуваат астрономски висини.

За осиромашувањето на работниците (стр. 320). „Осиромашувањето на работниците“ Маркс исто го обработил сосема правилно и сосема доволно. Ако самиот лорд Гледстон признава дека: „Ова зголемување на богатството што го опишав... е во целост ограничено на имотните класи“, тогаш Маркс точно „прогнозира“. Се разбира, денес сиромашниот работник има (можеби) стан и автомобил, значи не е еднакво сиромав како и работникот во Марксово време. Но, стан и автомобил кои ништо не значат во однос на богатството што го поседуваат

³ Котеска нека го наоѓа фетишкиот карактер во поимите стока и пари овде: <http://marxists.org/makedonski/m-e/1868/konspekt/01.htm> а не во одредувањето на цените. А, потоа нека се јави на испит кај Пријателите на Народот, Лазар и Мара.

имотните класи⁴. Тоа осиромашување е „релативно“. Но, толку релативно што делот од оствареното богатство што го земаат богатите тежи кон бескрајно зголемување, а делот на работникот тежи кон нула, што е илустрирано со податокот во фуснота 4. Тоа е логиката на релативното осиромашување. Меѓутоа, суштината не е во тоа релативно осиромашување. Суштината е во тоа што „неизбежен закон на секое општество кое се базира на производство на стоки и размена на стоки е да во него поделбата на поседот е сè поне еднаква а разликата меѓу сиромаштвото и богатството е сè поголема“ (МЕД, 30/396). (Занимливо би било да се направи компјутерска симулација на таа појава и да се увиди какви бесмислени размери ќе заземе.)

Напред кажаното од Енгелс на друг начин речено се наоѓа и кај Маркс, кој вели: „Кога работникот би избрал за цел богатство, наместо за своја цел да ја направи употребната вредност, тој не само што нема да дојде до богатство, туку ќе ја изгуби покрај тоа и употребната вредност. Бидејќи, по правило, максимумот грижливост, работа, и минимумот потрошувачка (а тоа е максимумот на неговото одрекување и неговото заработување пари) би можеле да доведат само до таму да би примил за максимумот труд минимум наемнина. Тој со зголеменото напрегање би го смалил само општото ниво на трошоците на производство на својот сопствен труд, а со тоа и неговата општа цена. Само исклучиво работникот може со сила на својата воља, со физичката сила и издржливост, со претерано штедење итн., да ја претвори својата монета во пари, како исклучок во однос на својата класа и на општествените услови на своето постоење“ (МЕД, 19/163, 164). Значи, обрни

4 225 најбогати индивидуи на светот, од кои 60 се Американци со тотален имот од 331 милијарда долари, имаат збирно преку 1 трилион долари – што е еднакво на годишниот приход на најсиромашните 47% од целата светска популација. Имотот кој го контролираат 200 најбогати индивидуи е поголем од бруто општествениот производ на целиот африкански континент, на кој живеат 600 милиони луѓе.

како сакаш, но „Марковата прогноза за осиромашувањето на работниците“ е целосно точна. Затоа треба многу да се внимава кога се искажува некој негативен суд за точноста на Марковите научни анализи.

Исказот на Јуриј Марин за парите е сосема на свое место иако е даден 1920 година, „кога бил на чело на Министерството за финансии на ВСНХ“, но што тие останале и после Октомвриската револуција виновникот е Ленин со неговата утописка НЕП.

Парите не се само куповно средство. Тие се и „осамостоена разменска вредност на стоките“, слично како луѓето да ги одвојуваат своите тела и души. Тие се и „општествен однос“, кој произлегува од постоењето на приватна сопственост на средствата за производство како би се одвивала „приватната размена“ на рамноправни сопственици на стоки. А за нерамноправната „слободна“ размена меѓу трудот и капиталот која е темел на рамноправната размена меѓу сопственици на стоки, никој не размислува, освен Маркс и Енгелс.

Сите констатации за парите наведени на стр. 322 а кои не се во склад со Маркс-Енгелсовите тврдења се неосновани. „Парите се материјални бидејќи се произведени од хартија“ и времето врз нив го има само она влијание како и врз хартијата. Но, општествените промени влијаат толку многу врз парите што ги прават потполно невредни. Не ги сметал само „социјализмот“ трговците за крадци, туку за такви ги сметале уште старите Персијанци (Херодотовата Историја) како и многу други антички народи. За такви ги смета и Мартин Лутер со неговите бесни тиради против трговците и зеленашите (парафразираме): „Не е крадец оној што украде и што го бесат на плоштад. Крадец е оној што седи во свилена руба и во големи палати“. А тие всушност се и такви – купуваат поевтино продаваат поскапо, го ограбуваат и производителот и потрошувачот. Тие ништо

не создаваат туку „само го преместуваат створеното од едни раце во други“ (Маркс).

Зошто е тешко да се разбере „како ќе изгледа тоа конкретно, со крајот на експлоатацијата, да умре и државата“ (стр. 328), не е сфатливо. „Државата постои само поради приватната сопственост“, вели Маркс (МЕД, 6/69). Со укинувањето на приватната сопственост а со тоа и стоковното производство, само не декларативно како што беше во квазисоцијализмот, туку и суштински, се укинува старата општествена поделба на труд:

1) нема професионални судии, полиција и војска кои ќе ја „штитат“ приватната сопственост;

2) се укинува трговијата со што се прават непотребни полицијата, војската и судството, кои се преместуваат во производството на производствена работа, со што уште повеќе се скратува работното време, се зголемува бројот на смените, се интензивира трудот, се „создаваат материјални услови кои ќе го оневозможат враќањето на буржоазијата“ (Маркс);

3) работниците ја организираат заштитната функција, со што се оневозможува постоење на „патентирани бранители“ (Маркс) – професионалци кои не знаат ништо друго освен вооружени до заби да апсат и голтат живи луѓе.

Ете како може да се укине државата, а општеството пак да остане. Ќе потсетиме на Марковата метафора за тоа: „Оној кој го поистоветува укинувањето на државата со укинувањето на општеството личи на луд инженер кој за да очисти куп смет на патот наместо лопата користи 10 килограми експлозив“ (МЕД, 11/341). Монголите укинаа бројни држави во нивните освојувања, но ниту едно општество. Соседите на Македонија и денес не ги признаваат Македонците и Македонија, но македонското општество постои.

Не се важни препирките меѓу овој и оној, ниту „филозофските“ надмудрувања за „револуциите по принцип на грешка“ или „со созреани објективни услови“ (стр. 327 и 328). Важно е она што го вели Маркс. А, тој вели многу работи кои не ги ни сонуваат авторитетите на Котеска. Маркс вели: „Постои разлика меѓу револуција и побуна“ (МЕД, 6/310); Понатаму: „Комунистичката револуција се управува според средствата за производство“ (МЕД, 6/311); Трето: „Смешно е без познавање на приликите, без и каква смисла и разум да се повикуваат луѓето на револуција“ (МЕД, 7/253) и четврто: „Во екстремитетите на буржоаското тело мора понапред да дојде до катастрофа...“ (МЕД, 10/82). Да објасниме.

Иако и побуните и востанијата се припремаат, значи не се акт на вољата на некој, туку се резултат на смислена акција, сепак тие, не доведуваат до промена на системот. Тие доведуваат само до промена на личностите. Напротив, револуциите доведуваат до промена на системот, до промена на начинот на користењето на производствените сили и промена на општествените односи. Буржоаските револуции го менуваат системот (го укинуваат феудализмот) и доведуваат до поефикасно користење на средствата за производство, но тоа е сè во интерес на буржоазијата, значи, тие не го укинуваат антагонистичкиот карактер на општеството. Напротив, комунистичките револуции потполно го револуционизираат општеството. Го укинуваат стариот антагонистички систем. Ја укинуваат старата општествена поделба на труд.

Не е важно дали до револуција доаѓа во неразвиена или

развиена земја⁵. Дискусиите околу тоа се само млатење празна слама. Развиеноста или неразвиеноста поставува само поинакви задачи пред револуционерните сили. Неразвиената земја мора да ги развива производствените сили, а развиената да ги разбива воспоставените антагонистички односи. Неразвиените земји ако не го развиваат производството во нив ќе се оствари Марксовото: „Ако пролетаријатот и го собори политичкото владеење на буржоазијата, неговата победа ќе биде минлива, само еден момент во служба на самата граѓанска револуција како во 1794 год.; сè додека во текот на историјата не бидат создадени материјални услови кои укинувањето на капиталистичкиот начин на производство, па затоа и дефинитивното соборување на капиталистичката класа, го прават потребно“ (МЕД, 7/275). Како што се гледа од цитираното, Маркс ја „предвидел“ судбината на „социјалистичките“ револуции. Тие додека го развиваа производството и производствените сили беа атрактивни (види фуснота 5). Меѓутоа, како што тие почнуваа да стагнираат, се заоструваа антагонистите во општеството и тие доведоа до пад на „социјализмот“, односно се покажа дека „победата на пролетаријатот била во служба на граѓанската – буржоаска – револуција“.

„Грешката е дел од висшата“, „револуционерно убиениот буржуј“, „како во што е возможна, перманентната револуција“ на Маркс се само софистички дрдорена. Тие се само доказ за изреката: „Еден будала за пет минути може да постави повеќе

5 В. Пол Кокшот, Венецуела и новиот социјализам: „Во периодот од 1930 до 1970, а со исклучок на воените години, СССР доживеа многу брз економски раст. Постои значаен спор околу тоа колку брзо економијата пораснала, но генерално е прифатено како факт дека растела значајно побрзо од САД меѓу 1928 и 1975, со стапка на раст, која успорува до размерот на САД потоа. Овој раст настана во селанска земја, чиј степен на развој бил споредлив со оној на Индија во 1922, за да стане светска втора индустриска, технолошка и воена сила од средината на 1960-тите“.

прашања отколку што на нив може да одговорат 100 мудреци за 100 години“.

„Најосѝриѝе исѝиѝувачи на човековѝа слобода и ѝругоѝ“ пред Маркс не *„се Кјеркеѝор, Хеѝел и Фројѝ“*, туку Чарли Чаплин со филмот *„Модерни времиња“* (1936), но и тоа не е точно, иако е многу илустративно. Маркс останал прв кој објаснил што значи мануфактурата за човечката природа. *„Таа работникот го претвора во плашило, подигајќи ја неговата посебна умешност како во некоја стаклена бавча, додека за тоа му уништува цел свет производствени нагони и склоности, како што во државите на Ла Плата луѓето колат цело говедо за да му ја земат само кожата или лојот“* (МЕД, 21/321). Дали во цитираното не се гледа и капиталистичката *„рационалност“* која доведува до уништување на човекот? Затоа Маркс и вели: *„Ако осум часа дневно мора да го врти долапот тој со време станува идиот“* (МЕД, 6/250). И не само тоа туку примената на секој изум којшто ја зголемува производноста на трудот доведува до исфрлување на улица на милиони работници кои остануваат без средства за живот. *„Од коските на предачите на памук се белеат полињата на Индија“* (МЕД, 21/382). Да, средствата за работа го убиваат работникот, но само ако се употребуваат капиталистички.

„Марксистичкаѝа филозофија ѝомина ѝокрај смрѝѝа со заѝнаѝ нос“ (стр. 348). Да, *„филозофијата“* помина, но не и марксизмот, бидејќи тој е наука, а не млатење празна слама. Тој е наука за животот, а смртта е дел од животот (Да *„пофилозофираме“* и ние малку.) Но, не е важно дали некој се плашел од смртта, дали се носел екстравагантно или аскетски, важно е ако бил лидер – каде го одвел народот и ако бил научник што го научил!

На стр. 353 Котеска наведува: *„При чисѝењеѝо на Русија и Украина во Големоѝ ѝлаг од 1923... убиени се 11 милиони луѓе“*. На стр. 355: *„Во 1932 и 1933 од ѝлаг умирааѝ 11 милиони луѓе“*.

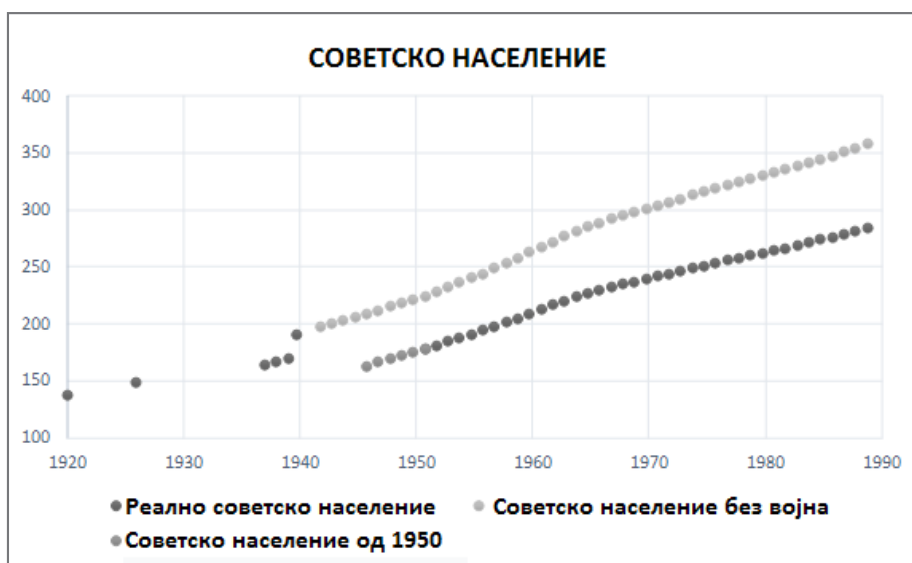
Нели се премногу 22 милиони луѓе убиени и умрени од глад и тоа за 3 години? Нели е тоа многу широкоградо ликвидирање на 22 милиони луѓе само за да се оцрни комунизмот? Ако „во 1932 и 1933 год. во СССР умреле 11 милиони луѓе од глад“ во тоа време колку што е познато, во САД се уништувани огромни резерви жито со кои се ложени локомотивите и бродови наместо со јаглен. Тоа што кулаците (крупните земјопоседници) ги уништуваа своите залихи не овозможувајќи да преминат во рацете на задругите не е општ аргумент против земјоделската колективизација, туку тоа се случило поради посиромашната база на поддршка што ја имала комунистичката партија во руралната средина. Меѓутоа ништо споредливо не се случило во Источна Европа ниту пак во Кина. Во Кина периодот на колективизација на земјоделството се совпаднало со сосема забележливо подобрување на животниот век на луѓето. Морталитетот во Кина опаднал драматично во текот на минатите 50 години, посебно во раните години на Народната Република. Официјалната стапка на морталитет во 1953 била 14 смртни случаи на 1000 луѓе. Животниот век се зголемил од 35 во 1949 до 65 во 1970-те години. Животниот стандард во СССР и Источна Европа потонал кога стопанството било денационализирано. Меѓутоа, животниот стандард растел многу брзо во текот на 1950-те и 1960-те години а потоа со скромна стапка. Про-пазарните реформатори тврделе дека ослободувањето од национализираната сопственост и распуштањето на Госплан ќе доведе до огромен економски чекор напред, а всушност се случило обратното⁶. Индустијата колабирала и доживеала неискажани милиони прерани смртни случаи, што е обелоденето во статистиките на шокирачки пад на животниот век (Table 5.2)⁷. Очигледно „жртвите на

6 Paul Cockshott, *Against Conrad*, <http://reality.gn.apc.org/polemic/conrad.pdf>

7 Paul Cockshott, *Against Hayek*, 2007, <http://mpira.ub.uni-muenchen.de/6062/>

комунизмот“ не се само „комунистички“. Голема заслуга во тоа има и капитализмот.

Соодветен апендикс во однос на статистиката на политички егзекуции под советскиот режим за буржоаското книжиште на Јасна Котеска би бил: Не може да се скријат десетици милиони егзекуции. Тие би имале долготрајна последица врз населението на СССР. Всушност, советското население брзо се зголемило во текот на сите години на советска власт освен годините за време на војната. Војната произвела огромен демографски дефицит од 40 милиони луѓе, пораснувајќи до околу 70 милиони до падот на СССР. Овој график го проектира населението во 1945 година од пописите од 1950-тите години каде е искористена стапката на раст од 1950-тите години и 1930-тите години, и го проектира понатака населението од 1941 год. Се разбира, имало огромна демографска загуба, но таа се случила од 1941 до 1945 и владата на Германија а не владата на СССР била одговорна за таа загуба. Фактичката демографска катастрофа во поранешниот СССР почнала во периодот на Горбачов и Јелцин со пораст на стапката на морталитет од 30% и дури поостар пад на наталитетот. Немало такво нешто под Хрушчов или Сталин за да се спореди со ова.

Година	Вкупен морталитет	Вишок во однос на 1986
	1000s	1000s
1986	1,498.0	0.0
1987	1,531.6	33.6
1988	1,569.1	71.1
1989	1,583.8	85.8
1990	1,656.0	158.0
1991	1,690.7	192.7
1992	1,807.4	309.4
1993	2,129.3	631.3
1994	2,301.4	803.4
1995	2,203.8	705.8
1996	2,082.2	584.2
1997	2,015.8	517.8
1998	1,988.7	490.7
1999	2,144.3	646.3
2000	2,225.3	727.3
2001	2,251.8	753.8
Вкупно вишок смртни случаи		6,711,200.0

Табела 5.2: Вишок смртни случаи по воведувањето на Хајекови политики во Русија

Меѓу бројните книги кои ги прочитала Котеска требала да го прочита и романот „Замки“ на Тоне Светина во 8 книги. Таму ќе најде како разочарениот рудар кој се повлекува во словенечките планини и се издржува со продавање старо железо од експлодирани гранати од Првата светска војна, ја одбива поканата на двајца „комунистички“ функционери да дојде во град да живее со изговор: „Нови господи ќе никнат од вас. А ќе кренат глава и овие што сега ги плевите“. И зарем не се случи тоа? Тоа е кажано на уметнички начин. А Маркс тоа го објаснува научно: „Капиталистичкиот начин на производство, гледан во својот непроменет тек, или како процес на репродукција, не произведува само стоки, само вишок на вредност, тој го произведува и репродуцира самиот

капиталистички однос: на една страна капиталистот, на другата наемниот работник“. Како човек да не верува пред овој факт дека жртвите на комунизмот се всушност жртви на капитализмот!

„Додека за нацизмот се случи Нирнберџ, за комунизмот не се случи ништо“ (стр. 356). Граѓанко Котеска, ќе се случеше Нирнберџ и за „комунизмот“, ако им ги одземевте „научните“ титули на сите кои го бранеа вашиот „комунизам“ и ако ги осудевте сите „безбедњаџи“ кои како „патентирани бранители на социјализмот“ јадеа и живи деца. (Тоа е метафора но не е далеку од вистина.) А што се случи? Сите продолжија да работат како ништо да не се случило. Вашиот Михајло Маневски беше „некој“ и во „комунизмот“ и стана уште „поголем“ во капитализмот. Димитар Мирчев беше „филозоф“ и во „комунизмот“, тоа остана и во капитализмот. И како да се случи Нирнберџ за „комунизмот“?!

„Крајношто неодговорно џоџрување со смислаџа на еџикаџа“ (стр. 336) настанува како резултат на буржоаскиот развој во кој секој мисли само на себе, па кога некој најде ухлебение како „филозоф“, тогаш може да зборува нонсенси до $-\infty$. Затоа Енгелс вели: „Производствената работа е добра вакцина против секоја социјална инфекџија“.

„Како се расџознава злоџо?“ (стр. 370). Зошто Котеска се прашува тоа а не се прашува зошто постои и понатаму класно општество кое е извор на сите зла? Апстрактни разгледувања за доброто и злото без конкретни разгледувања за антагонизмите на класното „општество“ можеби ќе дадат дебели „филозофски“ книги, но за општеството ќе бидат бескорисни.

„Кореноџа на злоџо“ (стр. 385) не „е од биолоџка џприрода“. Тој е од стекната социолоџка и социјална природа. Вие, како мајка, би требало да знаете како го всадувате егоизмот кај децата од

мали, кога не сакаат да јадат, па низ „игра“ го плашите дека јадењето ќе му го изедат блиските. Детето ја прифаќа играта и го изедува јадењето и притоа во него останува добрата доза всаден егоизам.

ЗАКЛУЧОК:

Во морето безвредни книги капнува и книгата „Комунистичка интима“ на Јасна Котеска. Исус вели: „Ќе одговарате за секој залудо изговорен збор“. Би сакале да постои бог и да ги казнува луѓето за секоја глупост. Во тој случај, Котеска лошо ќе помине. Не си земаме божествени прерогативи за да ја судиме, но според она што го знаеме од Маркс и Енгелс не можеме да молчиме за бесмислиците што таа ги напишала во делото.

Во армијата поради глупоста на десетарот страдаат десет војника, поради глупоста на водникот – 30, а поради глупоста на командирот на четата – 100-150. Меѓутоа, претпоставените се тука затоа да ги спречат глупостите на потчинетите. Но, кој да ги спречи глупостите на општествената интелигенција која во буржоаското општество постои „професионално“, а не прави ништо професионално!